

РОДОВО ИМЕННИЕ

ГОДИНА II, БРОЙ 20 (29)
15.V.-21.V.2006

ДА НАПРАВИМ БЪЛГАРИЯ РАЙСКА ГРАДИНА

НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК • ИЗЛИЗА ВСЕКИ ПОНЕДЕЛНИК

ЦЕНА 0.50 ЛВ.

РОДОВО ИМЕННИЕ - къща и двор с размер от 10 декара, частна собственост на семейството и рода. Върху него се изгражда самоподдържаща се екосистема (гора, езеро, зеленчукова и плодна градина, лозе, поляна), включваща домашните и горските животни, по такъв начин, че срещу минимално вложени усилия от стопаните тя им осигурява чиста, прясна храна, жива вода и пълен с етери въздух. Носи им радост и здраве, независимост от социалната и политическата система и свобода на по-толците от тях.
Възпитанието на децата в тази среда развива максимално заложбите и дарованията им, за да израснат мислещи и способни на щастие човеци. С всяка изминала година родовото имение увеличава своята парична стойност, ставайки безценно за децата и внуците.

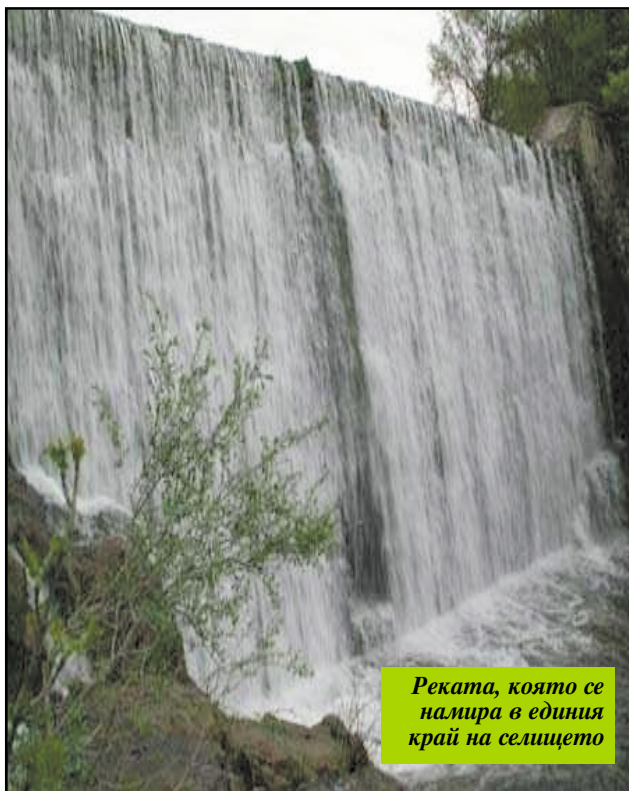
Създадено е първото екоселище от родови имена - "Васил Левски", на територията на България!

Изглед от първото родово екоселище "Васил Левски"

В другия край започва гората

Реката, която се намира в единия край на селището

Скъпи приятели, щастлив съм да ви съобща тази голяма новина! Първото селище се казва "Васил Левски". Състои се от 30 родови имена и се явява пионер в едно ве-

лико дело – превръщането на нашето мило Отечество в Райска градина. Поздравявам първите заселници и им желая здраве и щастие. Някои от тях вече са

посадили дръвчетата, зеленчуците, направили са цветните лехи и планират есента да построят къщите. Нека ги подкрепим в мислите се, за да могат по-лесно да осъществят

мечтите си! Защото именно те ще бъдат по-късно наш духовен кредитор!
Атанас ПАНЧЕВ
Главен редактор на вестник "Родово имение"

Понеже нямах възможност самостоятелно да се запозная с огромния обем информация и още по-малко да я анализирам, се обърнах към няколко известни специалисти-политолози, за да анализират независимо един от друг ситуацията и да направят своите изводи.

След три месеца получих първото заключение от единия специалист, а след известно време и от останалите. Излагайки своите изводи с различни думи, независимо един от друг, тъй като не се познаваха помежду си, те бяха направили приблизително еднакви заключения. Ще цитирам една типична извадка:

"...Срещу идеите, изложени в серията книги "Звънящите кедри" се провежда целенасочена, ярко изразена кампания с цел недопускане на тяхното разпространение в обществото..."

Основните идеи в книгата се отнасят до укрепването на гържавата, достигане на най-голямо разбирателство и хармония между различните социални слоеве на обществото чрез благогенството на всяко отделно семейство. Благосъстоянието се постига чрез отдаването на всяко желаещо семейство на не по-малко от 10 декара земя за живеене и пожизнено ползване. В контекста на книгите тази идея звучи доста убедително, доминира над останалите. Следователно, опонентите, каквито и аргументи да прибегнат, всъщност те се изказват именно срещу тази идея".

ВЛАДИМИР МЕГРЕ

"Именията на Ведическата култура! Именно тях по-късно ще наричат в окултните книги рай. След изгубването на великите си знания, ще смятат, че могат да видят рай само в небесните далечини. И всичкото се прави с цел да се придаде значимост на това, което днес наричат съвременна наука."

ВЛАДИМИР МЕГРЕ

На 20 май (събота), от 12 h в ресторанта на Дома на Народната Армия – ДНА, град Хасково ще се проведе национална среща на читателите на книгите „Звънящите кедри“. Целта на срещата е създаването на Общобългарска организация и подобряване на координацията между отделните градове, за по-бързо намиране на земя и изграждане на екоселища от родови имена. За потвърждение за участие, моля да се обръщате към организатора Иван Иванов - тел.: 038644080, GSM: 0886303361, e-mail: imiv@abv.bg

◀ Георги Бенковски

Панайот Волев ▶

АПОСТОЛИ

На водачите в Априлското въстание

С лица христови и нозе подбити кръстосвахте заспалата земя. Обречени със думата „комити“, осъдени от вражеска кама.

Апостоли на българската вяра, икони за бесилки посред път. Не знаехте къде ще ви удари предателска и ненадейна смърт.

Окъсани, измъчени и гладни, не мислехте за слава и поклон. Измервахте голямата си радост, когато се отвори братски дом.

И – тръгнаха – като сеячи в нива – през двори, през балкани и сърца, вий палехте като огньове живи на свободата ярките слънца.

И цялата земя в април възкръсна – горяхте в ореоли от пожар. А ние още от деца невръсни ви помним от хайдушкия буквар.

Никола ГИГОВ

ЧОВЕКЪТ

Човек съм.
Тайната на сътворението в мен е скрита.
И смисълът му.
И целта.
Аз нося запечатани във себе си стремежите на поколенията и моят път е тържеството на Духа.

Макар от пръст да съм създаден и в пръстта да се завръщам, божествен огън в мен гори.
В мен сливат се земята и небето и техният съюз твореца в мен роди.

Човек съм.
На творението е надеждата във мене и нося творческия благослов.
Диханието живо съм, което свързва световите и ще пребъда във Безсмъртната Любов!

Екатерина ПЕЙЧЕВА
3.01.1988 г.

"Сътворение", художник Регжи

СИЛВА МЕТОД

Искате ли да се освободите от вредните навици, фобиите, последиците от стреса, алкохола, наднорменото тегло и пушенето, да подобрите паметта си, интуицията, творческите си способности и постиженията в спорта, да преуспееете в бизнеса? Семинари ще се проведат в София 2, 3 и 4 юни и за първи път в Пловдив 9, 10 и 11 юни.

Заповядайте на безплатната уводна лекция на СИЛВА МЕТОД

В Пловдив - Дом На Културата на 5 юни от 18 ч. информация на тел: 02 981 98 98
Книжарница "Нова Епоха" ул. „6-и септември“ №28 София

ISSN - 1312-7063

В каталога на РП нашият номер е

618

Цените остават непроменени!

(Продължение
от миналия брой)

ПЛОДОВЕТЕ НА ТРУДНИТЕ ВРЕМЕНА

Потребителите смятат, че няма никакво отношение към причините за селскостопанското замърсяване. Много от тях искат да имат хранителни продукти, които не са обработвани с химикали. Но химически обработените продукти се продават основно като отговор на търсенето на потребителите. Потребителят търси голям лъскав плод без петна и с правилна форма. За да се удовлетворят тези желания, бързо се въвеждат в употреба нови химикали, които не ги е имало преди пет-шест години.

Как влезнахме в тази задънена улица? Хората казват, че за тях няма значение дали краставицата има права или изкривена форма и че плодовете не е задължително да имат красива външност. Но погледнете на пазара на едро в Токио, ако искате да разберете как цените реагират на предпочитанията на потребителите. Ако вашите плодове изглеждат малко по-добре, отколкото при другите продавачи, вие получавате премия от 10-20 цента за килограм. Ако плодовете се класифицират като малки, средни и големи, цената може да се увеличи два или три пъти за всеки размер.

Съгласието на потребителите да заплащат висока цена за продукти, отгледани извън сезона, също дава своя влог в увеличаването на използването на изкуствени методи за отглеждане и химикали. В последната година мандарините от Уншу, отгледани

Масанобу ФУКУОКА:

РЕВОЛЮЦИЯТА НА ЕДНА СЛАМКА

в парници за летни продажби (обикновено плодовете узряват в късна есен), имаха 10-20 пъти по-висока цена, отколкото сезонните мандарини. По такъв начин, ако вие вложите няколко хиляди долара за закупуването на оборудване, ако купите необходимото гориво и работите извън всяка норма, вие можете да получите печалба.

Отглеждането на плодове и зеленчуци извън сезона става все по-популярно. За да се получат мандарини един месец по-рано, хората в града са щастливи да заплатят всичките разходи на фермера за труд и оборудване. Но ако попитате, дали му е нужно на човек да има тези плодове един месец по-рано, то правилният отговор ще бъде - не, съвсем не е нужно и парите не са единствената цена, която ние плащаме за това отстъпване пред своите желания.

Осен това багрилните вещества, които не се използват

до преди няколко години, сега се използват. Благодарение на тези химикали плодовете придобиват узрял вид за една седмица по-рано. В зависимост от това дали плодовете са продадени една седмица по-рано или след 10 октомври, цената се повишава два пъти или пада, ето защо фермерът използва химикали, които ускоряват съзряването, и след бравето слага плодовете в камера за обработване с газ, който ускорява узряването.

Но ако плодовете са обрани рано, те не са много сладки и затова се използват изкуствени сладки добавки. Обикновено се мисли, че химическите подсладители са забранени, но изкуственият подсладител, с който пръскават цитрусовите дръвчета, не е обявен извън закона. Въпросът е дали той попада в категорията на "селскостопанските химикали". Във всеки случай, почти всеки фермер го

/Въведение в натуралното земеделие/

използва.

След това плодовете се събират в кооперативния сортировъчен център. За да бъдат разделени плодовете по размер на големи и малки, те се търкалят няколкостотин метра по дълг конвейър. Неизбежни са ударите и уврежданията. Колкото по-голям е сортиращият център, толкова повече се удрят и нараняват плодовете. След измиването с вода мандарините се напръскват със защитни и багрилни вещества. Накрая, като завършващо намазване с четка, ги обработват с парафин и ги полират до блясък.

По такъв начин, започвайки от времето преди събирането, до момента, когато плодовете попадат на рафтовете, те биват обработвани пет или шест пъти с химикали. Тук не са споменати още химическите торове и пръскането на плодните дръвчета с пестициди. И всичко това, само защото купувачът иска да купува малко по-привлекателни плодове. Именно тази малка граница на предпочитания поставя фермера в действително затруднено положение.

Всички тези мерки се предприемат, не защото на фермера му харесва да го прави, а защото чиновниците от Министерството на Селското стопанство получават удоволствие, като карат фермера да се труди с върхъ всякакви мерки - това го изисква общоприетата скала на ценностите.

Когато преди четиридесет години работих в Йокохама на митницата, лимоните и портокалите се обработваха именно по този начин. Аз бях категорично против въвеждането на тази система, но всички мои усилия не можах да попречат на внедряването ѝ в практиката.

Ако едно фермерско стопанство или кооператив усвояват нов метод, например покриването с восък на мандарините, като знак за особено внимание и грижа за външния вид, то те получават по-висока печалба. Това бива забелязано от другите селскостопански кооперативи и скоро те също така усвояват новия метод. Плодовете, които не са покрити с восък не могат повече да получат същата висока цена. След две или три години покриването с восък на плодовете се разпространява по цялата страна. След това благодарение на конкуренцията цените се намаляват все повече и всичко, което му остава на фермера е бременето на тежката работа и допълнителните разходи за материали и оборудване. Сега той е длъжен да покрива плодовете с восък.

В резултат, разбира се, страда купувачът. Продукти, които фактически не се явяват свежи, могат да бъдат продадени, тъй като те изглеждат такива. От биологична гледна точка плодовете в леко поувехнало състояние намаляват своето дишане и разход на енергия до възможно най-ниското ниво. Това прилича на

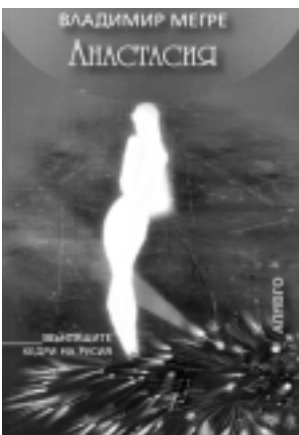
състоянието на човек в медитация: неговият метаболизъм, дишане и разход на енергия се намаляват до необикновено ниско ниво. Даже ако той гладува, енергията в неговото тяло ще се запази. Точно така, когато мандарините се набръчкват при изсъхване или когато плодовете изсъхват, те преминават в състояние, което запазва техните хранителни качества за възможно най-дълго време.

Не си заслужава да се опитваме да запазим само пресния вид, което става, когато продават отново и отново напръсква с вода своите зеленчуци. Макар при това зеленчуците да правят впечатление на свежи, техният вкус и хранителна ценност се намаляват.

Всички селскостопански кооперативи и колективни центрове за сортиране бяха обединени и разширени за такава ненужна дейност, като придаването на търговски вид на продуктите. Това се нарича модернизация. Продуктите се опаковат, отправят се в огромната система за доставка, откъдето те постъпват към потребителя.

Казано накратко, докато съществува извратена представа за ценностите, съгласно която размерът и външният вид имат по-голямо значение отколкото качеството, няма да бъде решен проблемът със замърсяването на хранителните продукти.

(Слегва)

(Продължение
от миналия брой)

Летяща чиния? Нищо особено

При това по-голямата част от кораба е заета именно с проблемите на изтласкването.

- А какъв може да бъде другия принцип на придвижване във въздуха?

- Например, както при летящата чиния - отговори Анастасия.

Какво!!! Ти знаеш за летящите чинии и принципа им на придвижване?

- Разбира се, че зная. Той е много прост и рационален.

На мен даже гърлото ми пресъхна и започнах да я пририпам:

- Разказвай, Анастасия, бързо и разбираемо.

- Добре, но не се вълнувай, при вълнение ще ти е по-трудно да възприемаш. Принципът на придвижване на летящата чиния се основава на енергията на изработване на вакуум.

- Как така? Бъди поясна.

- Имаш слаб речников запас, а за да ти стане ясно трябва да използвам само него.

АНАСТАСИЯ

Според твърденията на Анастасия в текста на книгата са заложени съчетания от букви и комбинации от думи, КОИТО ВЛИЯТ БЛАГОТВОРНО НА ХОРАТА. Това влияние може да бъде усетено само по време на четенето, когато на слуха не въздействат звуци, които се издават от изкуствени уреди и механизми.

Естествените звуци - пеенето на птиците, ромоленето на дъжда, шумоленето на листата на дърветата - помагат за положителното въздействие.

- Сега ще добавя - изтрелях аз, развълнуван, - буркан, капак, таблетка, въздух... - и започнах бързо да изричам всички думи, които ми идваха наум в този момент, и даже изругах на майка.

Анастасия ме прекъсна:

- Не е нужно, аз знам всички думи, с които ти можеш да се изразяваш, но има и други и въобще друг начин за предаване на информация. С негова помощ аз бих могла да ти обясня за минута, а така два часа може да са нужни. Това е много, бих искала да ти разкажа за друго, по значимо нещо.

- Не, Анастасия, разказвай за чинията, за принципа ѝ на придвижване, за енергоносителите. Докато не разбера, няма да слушам нищо друго.

- Добре - продължи тя. - Взривът - това е, когато твърдото вещество бързо се превръща под някакво определено въздействие в газообразно или в хода на някаква реакция две газообразни вещества преминават в по-леки. Това ясно ли ти е?

- Да - отговорих аз, - ако запалиш барут, ще се превърне в дим, бензинът - в газ.

Да, примерно така. Но ако у теб или у вас имаше

по-чисти помисли и оттам - знания за механизмите на Природата, вие отдавна бихте осъзнали, че ако има вещество, което за миг може да се разшири значително, да се взриви, преминавайки в друго състояние, то трябва да има и обратен процес. В Природата това са живи микроорганизми, които превръщат газообразните вещества в твърди. Изобщо всички растения го правят, само че с различна скорост и здравина на създаването. Погледни наоколо, те пият сока на земята, дишат въздух, а изработват от това твърдо и здраво тяло, да кажем дървесина, или по-твърдо и здраво - костилка, орех. Невидимият за окото микроорганизъм прави това с голяма скорост, хранейки се сякаш само с въздух. Ето тези микроорганизми са двигателите на летящата чиния. Те са подобни на мозъчните клетки. Само че функционално са тясно една функция - движението. Но я изпълняват в съвършенство. Те се намират от вътрешната страна на горната повърхност на летящата чиния и са поместени между двойните ѝ стени. Разстоянието между стените

е примерно около 3 сантиметра. Горната и долна повърхност на външните стени е пореста, с микротвори. Чрез тези отвори микроорганизмите засмукват въздуха, създавайки при това пред чинията вакуум. Струйките въздух започват да се втвърдяват още при съприкосновението с чинията, а преминавайки през тези микроорганизми, се превръщат изцяло в топченца. После тези топченца се увеличават до около 0,5 сантиметра в диаметър, омекват и се спускат между стените в долната част на чинията и отново се разпадат на газ. Могат да се ядат, ако

това с направи преди разпадането им.

- А в безвъздушното пространство какво ядат?

- Абсолютно празно пространство във Вселената няма.

- А самите стени на чинията от какво са направени?

- Те са отгледани.

- Как така? - недоверчиво питах аз.

- Е, какво се учудваш,

- Да, само че само моите усилия ще бъдат недостатъчни. Необходимо е въздействието на няколко десетки човека, притежаващи такива способности, и това трябва да се прави в продължение примерно на година.

- А на нашата Земя има ли всичко необходимо, за да се отгледа, както ти казваш, тази летяща чиния и микроорганизмите?

- Да, разбира се, има. На Земята има всичко, което има и във Вселената.

- А как да се поставят микроорганизмите между стените на чинията, щом са толкова малки, че не се виждат?

- Когато "израсне" външната стена, тя сама ги привлича, както гнездата привличат пчелите. Но и тук са нужни волевите усилия на няколко десетки хора. И какъв е смисълът да се детайлизира по-нататък, щом вие и без това не можете да я отгледате поради отсъствието, засега, на хора със съответната воля, интелект и знания?

- А няма никак не можеш да помогнеш?

- Мога.

- Ами направи го.

- Вече го направих.

- Какво си направила?

- не разбрах аз.

- Разказах ти как трябва да се възпитават децата. И още ще ти разкажа. Ти ще разкажеш за това на хората. Много ще го осъзнаят и техните деца, възпитани по такъв начин, ще притежават интелект, знания и воля, позволяващи да се направят не само примитивна летяща чиния, но значително повече...

(Слегва)

Уважаеми Владимир Владимирович!

Навярно именно на нашето поколение много му е провървяло. На нас ни се предоставя реалната възможност да започнем строителството на благополучна, процъфтяваща държава, защитена от външен агресор, от вътрешни конфликти, от претъпкост. Държава, в която ще живеят охолно щастливи семейства. Нашето поколение не само може да започне строителството на прекрасна страна, но и ще успее да поживее в нея, ако има добра воля у тези, които са на власт на законодателно ниво, да отделят за всяко желашо семейство по един хектар земя за устройването върху него на свое родово имение. Достатъчно просто действие ще предизвика творчески порив на болшинството хора от различни слоеве на обществото към съзидание, към творчество. Земята трябва да се отдели безплатно, за пожизнено ползване, с право на предаване по наследство. Продукцията, произведена в родовите имения, не трябва да се облага с никакви данъци.

Съгласете се, Владимир Владимирович, че сега ситуацията не е нормална, не е логична: всеки руснак като че ли има Родина, а къде е лично неговото късче от тази Родина, никой не може да покаже. Ако всяко семейство го получи и го

превърне в цъфтящо райско ъгълче, то и голямата Родина ще стане прекрасна. Днешните планове за развитието на страната не вдъхват народа за съзидание, тъй като не е ясно къде, към какво бъдеще те ще доведат. Изграждането на демократична, икономически развита държава по западен образец, може би, даже интуитивно, се отвърля от болшинството от населението. И мисля, че не напразно се отвърля. Ако добре поразсъждаваме, защо ни е на нас, на всеки един човек и на всички заедно, да хабим усилия, за да построим в края на краищата държава, в която ще процъфтяват наркоманията, проституцията, бандитизмът? Та нали всичко това присъства на Запад.

По-рано ние смятахме, че в така наречените високо развити страни има изобилие от хранителни продукти, но сега се изяснява, че това изобилие е постигнато за сметка на използването на всевъзможни химически добавки в почвата, отровни химикали, а също така за сметка на генното инженерство. Ние видяхме, че вносните хранителни продукти отстъпват на вкусови качества на нашите. В Германия с удоволствие купуват картофи, донесени от Русия.

В редица страни правителствата, загрижени

ОТКРИТО ОБРЪЩЕНИЕ ДО ПРЕЗИДЕНТА НА РУСКАТА ФЕДЕРАЦИЯ ВЛАДИМИР ВЛАДИМИРОВИЧ ПУТИН ОТ ГРАЖДАНИНА НА РУСКАТА ФЕДЕРАЦИЯ ВЛАДИМИР НИКОЛАЕВИЧ МЕГРЕ

от това положение с продуктите, вече са издали постановления за тяхната специална маркировка. Употребата на хранителни продукти, получени в резултат на генното инженерство, предизвиква все по-голямата бдителност на учените. Америка и Германия се оказаха в първите редици по броя на раковите заболявания на човек от населението. Трябва ли ние да вървим по техния път? Мисля, че едва ли някой ще се вдъхнови от такъв път. Но ние сме се примирили с това, че се пропагандират вносните стоки и западния начин на живот. Примирили сме се с това, че се появяват все нови и нови заболявания, с това, че вода може да се пие само от бутилки, купени в магазин, с това, че населението на Русия ежегодно намалява със 75 хиляди души. Всичко е като при тях. Та нали и във високо развитите страни раждаемостта пада.

Господин Президент, несъмнено на Вас ви се предлагат за разглеждане различни програми за развитие на страната. Ако сред тях даденото предложение ви се стори съмнително, моля ви да

го изпробвате в качеството на експеримент в районите, чиито губернатори могат да видят в него рационалното зрънце... По-подробно за това предложение се говори в книгите от серията "Звънящите кедри на Русия", чиито автор съм аз. На мен ми е трудно да си представя, че занимавайки се с текущите държавни дела, Вие лично може да ги прочетете. Но съответните административни органи са запознати с тях и вече са дали присъдата си. Те са определили, че тези книги са породили в Русия нова революция, която се разпространява "с бързината на горски пожар". Такова мнение се изказва и в редица публикации в пресата. За мен даденото заключение беше напълно неочаквано. В книгите аз изказвах своето отношение към Бога, но не мислех за създаването на някаква религия. Просто писах книги за необикновено красивата отшелница от сибирската тайга и нейната пламенна мечта за прекрасното. Бурната реакция на хората с различно социално положение, популярността на книгите в Русия и в чуж-

бина, е възможно да прилича на религиозност. Но аз мисля, че работата е в друго. Идеите, философията, информираността на сибирската отшелница, езикът, с който тя общува пробуждат хорските души.

Навярно, анализаторите още дълго няма да достигнат до единно мнение за това, коя е Анастасия и какво означават книгите с нейните изказвания, какво определени да се даде на реакциите на тези книги, но нека се оправят. Само да не докосват в тези анализи конкретните предложения, които внася Анастасия.

Владимир Владимирович, за да се убедите в ефективността на предложението на Анастасия относно земята, може да се проведе експеримент, абстрахирайки се от това коя е Анастасия или В. Мегре. Може да се изпробват по-малко значимите й утвърждения.

Първо: мисля, че няма да представлява трудност на сътрудниците от Вашия апарат да дадат нареждане на съответния научно-изследователски институт за провеждането на несложен анализ за ефективността на предложението на Анастасия, което касае изчистването на въздуха в големите градове от вредния прах. Същността на това предложение е

изложено още в моята първа книга.

Второ: да се нареди да се направи анализ на маслото от сибирски кедър като лекарствено общоукрепващо средство. Информацията от древни източници, съвременните изследвания на учените от Томския университет, потвърждават твърденията на Анастасия, че този природен продукт при спазването на определената технология за неговото получаване, се явява едно от най-ефективните средства в света при лекуването на голям спектър от болести. По-обширни, отколкото в Сибир, плантации, на които расте плодоносният кедър, не съществуват в света.

И въобще, Владимир Владимирович, животът неотклонно потвърждава и по-невероятни на пръв поглед утвърждения. Лично аз съм абсолютно убеден в прекрасното бъдеще на нашата страна. Въпросът е само в това – дали сега живеещите ще го ускортят или забавят. Аз искрено ви желая Владимир Владимирович, а и на всички нас, живеещите днес, да бъдем съзидатели на прекрасното бъдеще!

С уважение, Владимир Мегре

РЕЧ ПРИ ОТКРИВАНЕ НА СРЕЩАТА С ЕФИМ КУШНЕР ВЪВ ВЕЛИНГРАД

Добре дошъл, г-н Кушнер, в нашия град!

Приветствам и вас, мои съграждани, приятели и съмишленици на Анастасия – руското момиче, рожба на Сибирската тайга.

Откривам срещата на велинградчани с автора на първата книга от поредицата „Библиотека Анастасия“ – „Безкръвната революция“, изтъкнатият поет, писател и философ Ефим Кушнер. В нея ще намерим отговор на въпроси, които всеки един от нас търси цял живот.

„Това е книга за всички нас – тези, които живеем в нашата огромна Родина – прекрасната планета Земя“ – така пише в предговора главният редактор на вестник „Родово имение“ Атанас Панчев.

За книгите на Владимир Мегре „Звънящите кедри на Русия“ (едно много красиво поетично заглавие) авторът на обсъжданата книга Ефим Кушнер споделя: „В тези книги се крие бездънен извор на мъдрост, от който всеки е способен да черпи информация, за да познае самия себе си, за да реши наболелите проблеми, както от личностен, така и от обществен характер.

Планетарният космически разум, творческата енергия, са дали всичко прекрасно на Земята. Венец на творението се явява човекът, чието основно предназначение е също да твори и да превръща Земята в цветущ рай.

Един от последователите на Анастасия казва, че според него най-голямото откритие на нашето време е възможността да възродим себе си

физически, умствено и духовно, с помощта на естествени природни фактори.

Моите мъдри учители, споделя Кушнер, сред които Анастасия заема особено място, ми откриха великия космически закон на битието. Този закон, като благословена молитва, повтарям всекидневно: „Днес е най-добрият ден в моя живот! По-добър от днешния ден може да бъде само утрешният ден!“

Нека и ние като автора повтаряме всеки божи ден тази молитва!

В книгата си Кушнер цитира Галина Шапталова - известен учен: „Първа стъпка по пътя на здравето е изчистването от мърсотията на жестокоста, злобата, завистта, страха. Най-краткият път към това е

единението с природата.“

Книгите на Анастасия! (Да! На Анастасия, а не само на Мегре, защото и тя пише чрез него).

Тя още в първата си среща го моли да напише онова, което ще му каже, въпреки че той никога досега не е писал.

Книгите не трябва да се четат като роман. Те трябва да се препрочитат, да се вникне дълбоко в съдържанието, да се разшифрова всеки израз, всяка дума. И тогава ще осъзнаем отправеното послание на Анастасия към нас. Четейки ги, ние ще се възродим, ще се възвзимем духовно, ще се пречистим.

Анастасия! Наричат я рожба на тайгата, светица, вълшебница, героиня, месия, Човек, Жена.

Разрешете ми да цитирам

нашата Ванга. В книгата си „Людмила и Ванга“ съветският писател и поет Валентин Сидоров (Стр. 33) пише за една от срещите си с Ванга: „В ойна няма да има“ и после: „След 6 години светът ще започне коренно да се променя“, „Старите вождове ще си отидат, ще дойдат нови“. С известна тържественост Ванга често заявяваше: „Новият човек под знака на Новото учение ще се яви в Русия“.

В състоянието на транс тя казваше: „Всички религии ще изчезнат. Ще остане само учението на Бялото братство. Като бял цвят то ще покрие земята и благодарение на него хората ще се спасят. Като огнена лава ще се отприщи към хората. Това е ново учение, но е изградено върху основата на старото. Старото можем да го сравним с корените, а новото с цвета, който се разтваря на слънцето“.

„Новото учение ще дойде от Русия – предсказваше Ванга“ казва Сидоров. „Русия ще се пречисти. Бялото братство ще се разпростира в Русия. Оттук учението ще започне свое-

то шествие по целия свят. След 20 години – по-рано няма да стане – ще събирате първия голям урожай.“

И по нататък – „Никой не може да спре Русия. Всичко ще помете по пътя си и не само ще се съхрани, но и ще стане духовен водач на света“.

„Като орел Русия ще се рее високо над земята – дословни крилата си цялата земя, но и то няма да стане веднага – след 60 години.“

Искам да направя и една моя изповед. Аз съм атеист. От дете съм се вълнувала защо съществуват толкова много религии, търсила съм години истината сред религиозните заблуди. Всяка религия се самоизтъква, тя е „правилна“, другите са неверници (световната история изобилства с такива изстъпления). Религиите настройват своите последователи едни срещу други.

Задавала съм си и въпроса за „Светата инквизиция“, „благословена“ от Ватикана. Що за безумие е това, да благословиш онова, що се назовава чудовищно безумие – в името на Бог да се извършват инквизиции над хората! Огромният апарат от служители на Бога да извършват нечовешки наказания, наречени „Света инквизиция“! Каква скверност, лудост!

Ще цитирам нашия гост тази вечер: „Човекът е роден за щастие, както птицата за полет, а не да е поставен на чудовищни издевателства“.

И ето, че посредством книгите на Анастасия и други по-

добни хора, аз намерих себе си. Благодаря на Анастасия!

Нека се вслушаме в ехото на вълшебния звън на кедрите на Русия, които ще пробудят нашето съзнание, нашия дух. Те ще ни извадят от летаргията. Да чуем гласа на разума! Да окажем нашата поддръжка на Анастасия! Така да изразим нашето разбиране за титаничните й старания. Колкото по-бързо се събудим, толкова по-бързо ще усетим съзидателната й сила.

Ефим Кушнер казва: „Изводът е един и дава повод за оптимистично настроение. С голяма скорост корабът „Човешко общество“ отплува от пропастта на световната катастрофа и държи курс по посока на райската обител.“

Да пожелаем на добър път на книгите на Анастасия по света и безпрепятствен полет на нейната мисъл, идеи и послания, до всички къчета на прекрасната ни Родина – планетата Земя. И никога да не пеем песента

„И ние сме деца на майката земя...“

но чужда е за нас кърмачката й гръб“.

Разрешете ми от мое и ваше име да поднеса скромен подарък на автора, уважаемия Ефим Кушнер, – букет от български здравец, който да засади в своето родово имение в с. Дуброва. Това българско цвете, символ на здраве, дълголетие и жизнерадост, да цъфти в градината му и да му напомня за нас, приятелите на Анастасия от Велинград и Родопата – родината на Орфей.

Цветка Петрова
ЩЕРЯНОВА, Велинград

БИОДИНАМИЧНО СЕЛСКО СТОПАНСТВО

Развитие на нова представа за наторяването

В първите години след появата на химическите торове, приблизително преди сто години, за ефективни се смятали само някои химически хранителни елементи, предимно фосфорът и калият.

Тази представа се е родила, след като е било открито присъствието на тези елементи в пепелта от растенията.

На тази основа възниква въпросът: изтощава ли се почвата, от която растенията извличат фосфор и калий?

Тяжното внасяне в почвата явно увеличавало добива.

Скоро към първите два елемента се присъединил и азотът.

Солите, съдържащи тези основни хранителни елементи, започнали да се внасят в почвата във все по-големи количества.

В светлината на нашите днешни знания това са били доста примитивни опити за въздействие върху продуктивността на селскостопанските растения.

Постепенно списъкът на хранителните елементи, необходими на растението, ставал все по-дълъг и по-дълъг.

Днес в резултат на добре извършени продължителни изследвания, след първоначалните азот, фосфор, калий, използват редица други хранителни елементи, включително микроелементи.

(Трябва да се напомни, че още в 1924 г. д-р Щайнер в

своите лекции по агрономия е посочвал значението за растенията на елементите, които присъстват в почвата и във въздуха в много ниски концентрации).

Във връзка с казаното по-горе, ние бихме искали да обърнем внимание на следното.

В началото на ерата на химическите торове е било достатъчно да се внесе в почвата само малко количество минерални торове, тъй като почвата и почвените микроорганизми осигурявали останалото.

Ние знаем, че за нормалното хранене на растенията се изисква не само наличието на всички хранителни вещества в почвата, но и протичането в нея на жизнени процеси, благодарение на които растенията получават тези хранителни вещества.

Съществуват достатъчно експериментални доказателства за простото твърдение, че няма такъв химичен метод, който би могъл да създаде в почвата балансиран, съответстващ на сезоните запас от хранителни елементи, които са необходими за растящото растение.

Фактът, че известно време могат да се получават удовлетворителни резултати за сметка на неорганичните торове, съвсем не доказва обратното.

Регулирането на функциите на почвата и почвения живот в този случай не се прекратява веднага след внасянето на минерални торове: той изчезва постепенно, в продължение на дълъг период.

Органичните торове съдържат всички необходими за растението хранителни елементи, тъй като те са се образували от жива материя.

Макар че могат да не бъдат балансирани, в едно или друго отношение, те винаги съдържат определен комплекс необходими вещества.

Органичните торове осигуряват храна също така за „растящия и пълзящ“ живот в почвата: бактерии, гъби, дъждовни червеи и милиарди други организми, които, като преработват органичните вещества, снабдяват почвата със стабилен хумус, формират почвената структура и противодействат на бактериалните и гъбични заболявания и даже на някои вредители.

В тези жизнени процеси също така се образуват достъпни за растенията хранителни вещества. По такъв начин именно живата почва храни растенията.

Тъй като биодинамичния метод предвижда специфично използване на органичните торове, в някои аспекти той се различава от традиционната органична концепция.

Добре обикновената градинска почва, колкото и богата да е тя, обикновено съдържа не повече от 4-5 % органично вещество.

В почвата трябва да съществува баланс между неорганичните минерали, пясъка, глината, вартата и другите елементи, които оказват влияние върху растежа на растенията.

Слабите почви изискват значително подобряване по пътя на внасянето в компоста на относително малки количества надробени вулканични руди и глина.

Ако съществува дисбаланс или дефицит на храненето в почвата, той трябва да се поправи така, че почвените организми да могат ефективно да извършват своята работа.

Не всяко органично вещество може да бъде добър тор.

Небалансираният растеж, разрастването се или воднисти тъкани – това е следствие от лошо приготвените органични торове и небалансираното хранене.

Грубото органично вещество се стабилизира в процеса на компостирането.

Затова, компостната купчина, в която влизат всички плевели, боклук, кухненски отпадъци и други достъпни органични материали, се явява неотменна част от биодинамичната градина.

Милиарди низши животни, включително, разбира се, дъждовните червеи, живеят в компостната купчина.

Благодарение на тяхната жизнена дейност става бързо превръщане на грубите органични вещества в стабилно съединение с тъмен цвят.

Съществуват разновидности на специални компости.

Богатите и зрелите компости добавят в почвата храна, подобряват нейната структура, изправят киселинността и т.н.

Специалните компости от листа, от торф или клонки могат да се използват за отглеж-

дането на растенията, които предпочитат по-кисела реакция.

Плевелите и тревите обогатяват компоста с минерални елементи и бързо регулиращи се фактори.

Биодинамичните препарати увеличават ефективността на торовете

В биодинамичния компост непременно се добавят редица специално ферментирани тревни препарати, които се правят от хилядолитник, глухарче, коприва, маргаритка, дъбова кора и валериана.

Те могат да бъдат използвани всяко поотделно, или по формулата, съставена от Е. Е. Пфайфър, която включва всички тези тревни.

Освен тези компостни препарати се използват още два, които ние условно наричаме препарат 500 и препарат 501.

С препарат 500 се напръсква непосредствено почвата, за да се стимулира жизнената дейност на почвените организми и да се образува зрял хумус.

Препарат 501 се нанася върху листата на растящите растения за да се подобри използването на светлината от листата.

Полевите опити са демонстрирали влиянието на този препарат, който съдържа в качеството на основен компонент кварц, върху състоянието на тъканите, формата, аромата и съхранението на плодовете.

Отглеждане на картофи в слама

Не вярвате ли, че е възможно да се отгледа прекрасна реколта картофи, без да копае градина? Не вярвате ли, че е възможно да се отгледа прекрасна реколта картофи, без да засаждате семената на картофите в земята? Не вярвате ли, че е възможно да се отгледа прекрасна реколта картофи, без да се борите с бурените, без да ги поливате в сушава година? Сега, когато вие положително сте отговорили на тези въпроси, бързо четете надолу и "не вярвайте на очите си".

Имайки предвид книгите на Фокин и Курдюмов, много от нас за пръв път разбраха "Възстановителното земеделие" с така наречената "пермакултура". Оказва се, че е възможно добиването на добра реколта на зеленчуци в градината, без да се използва трудоемкото и вредно за плодородния слой на почвата разкопаване. Засаждането на семената не се извършва чрез закопаването им в

земята, което затруднява поникването им. Ние вече имаме опита от използване на плоскорезите на Фокин. Работи се полеко, отколкото с мотиката. Оказва се, че и плоскорезът не е върхът на съвършенството! През септември по интернет се получи статия от читател от Краснодарския край, в която той разказва за високите добиви на картофи, отгледани... в слама! Някои изразиха съмнение в ефективността на този способ, като се позоваха на благоприятния климат на Краснодарския край.

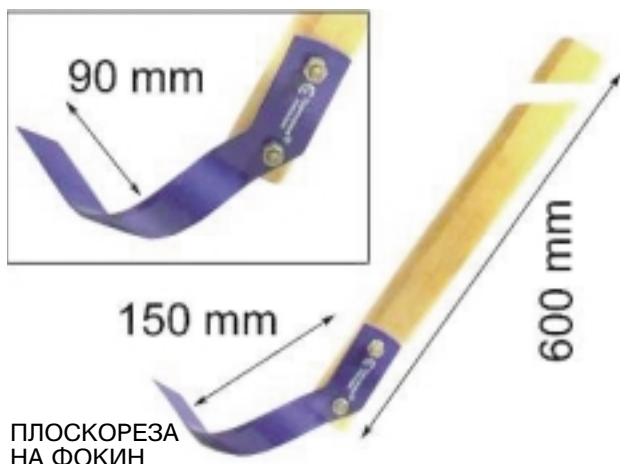
Тази технология предаваме с думите на скорошния член на нашия клуб Сергей Викторович Михайлов, "случайно" изпробвал технологията на практика. Случайно затова, защото е чул за нея в сауната! Тъй като той е човек, отворен към новите начинания, намерил нужната слама и я докара в градината си. Той закъснял с времето за засаждане на картофите и не се надявал на добър

изход от експеримента. Поставил картофите на разстояние 25-30 см. един от друг върху некопаната земя, покривайки ги със слама. Дебелината на слоя слама достигала 35-40 см. Успоредно с това, засадил и "контролните" картофи по общоприетия начин. Първо поникнали "контролните" картофи. След известно време "позеленяла" и сламата. Виждайки това, Сергей се удивил леко и след това "забравил" за експеримента. За цяло лято само един път ги полял с маркуча от "благоприличие". През есента, когато дошло време да се копае, "контролните" картофи дали типичен резултат за този сезон: един картоф със средни размери и два-три дребни от корен.

Когато с вила повдигнал сламата, той не повярвал на очите си! На корен се падали два-три големи и три-четири средни картофа и имали гладка и правилна форма, близка до елипсоидната. Част от картофите се били окопали в земята, а част от тях лежали в сламата. "Добитата" по този начин реколта възлизала на над 120 кг. Еквивалентният добив на 100 кв.м. реколта е равен на 400 кг картофи при неблагоприятните природни условия през лятото на 2002 година!

Всичко гениално е просто! Всичко, което ти е необходимо, е около теб! Избирай и действай!

Сергей Владимирович КАПУСТИН, в. "Родово имение", Русия

ПЛОСКОРЕЗА НА ФОКИН

Защо Стхалпата Веда е толкова важна

СТРОИТЕЛСТВО, СЪОБРАЗЕНО С ПРИРОДНИТЕ ЗАКОНИ

Инж. Севдалина ДИМИТРОВА

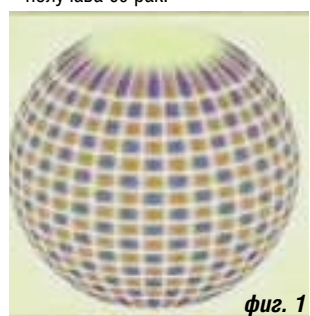
Законите на природата действат, независимо от това дали ние знаем за тях или не

Учените установяват пулсации на слънцето, които съответстват на пулсациите на земята. Определени от посоката на въртене на слънцето и земята, върху човека оказват влияние две групи енергийни вълни. Едните се движат от Изток на Запад, а другите от север на Юг. Тези пулсации на слънцето и земята (фиг. 1) са се отразили върху човешкия организъм.

Всяка клетка има свой геомагнитен център; всяка клетка е една малка земя. Ако погледнем мрежата от клетки в човешкия организъм, ще открием, че те се препокриват с меридианите на земята и напълно съответстват на градоустойствения план според Стхалпата Веда. Всеки дом, всяка сграда, е една клетка от организма на града (фиг. 2). Когато в някоя част на човешкото тяло настъпят хаотични промени в разположението на клетките, имунната система предупреждава клетките да се преустроят. Има само 2 възможности:

1) Клетките да се преустроят според изискванията на законите, действащи на това ниво на природата, т.е. да се възстанови редът в човешкото тяло и то да бъде здраво;

2) Клетките да не изпълнят разпореденото на имунната система - получава се рак.

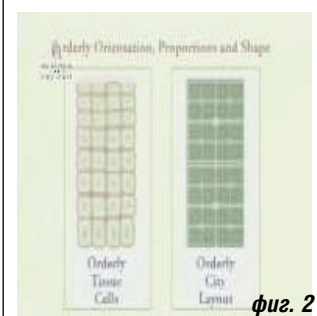

По същия начин, както в човешкото тяло, сградите и улиците в един град могат да бъдат:

1) Съобразени с изискванията на природата, геомагнитните влияния, т.е. с принципите на Стхалпата Веда) и градът да процъфтява или

2) Градът да е застроен хаотично и съответно да боледува – бедност, престъпност и болести (фиг. 3 - изграждане на клетките).

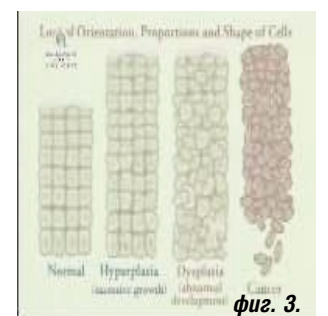
Физиолозите са установили, че функционирането на човешкия мозък и на таламуса (главния координатор в нашето тяло, се влияе от това в коя посока е обърната главата. Когато лицето е обърнато на изток (чистият изток не съвпада с посоката, определена с компас), мозъкът функционира най-подробно и цялостно, а пулсациите, излъчвани от него съвпадат с пулса-

ците на земята и слънцето. Това е още едно доказателство за необходимостта да бъдат приложени в строителството и архитектурата принципите на Стхалпата Веда.

Друга причина да искаме да живеем в сгради с правилно васту (основен принцип в Стхалпата Веда за ориентация на сградите) е, че в тях, според направените статистически проучвания, заболяемостта и кражбите са по-малки, а доходите по-високи. С други думи, една от основните причини за проблемите в нашето общество са неправилно построените сгради.

В България има хора, които са установили достоверността на твърденията на учените и желаят да живеят в домове, съобразени с принципите на Стхалпата Веда. Броят на тези хора непрекъснато расте.

Концепция за създаването на екоселища в България

ОСНОВОПОЛАГАЩИ ПРИНЦИПИ НА ЕКОЛОГИЧНОТО СЕЛИЩЕ

Идеология

(Втора част)

Ако запитахме обикновения съвременен човек какво му е най-необходимо в живота, той ще отговори – пари, подразбирайки, че ако ги има, може да стане свободен и да си купи щастлив живот. Именно затова парите стават идол и главна цел в живота, а хората прекарват по-голяма част от времето си за заработване им. Те смятат, че за да станат свободни и да се реализират в живота, трябва да заработят много пари. Системата позволява да се постигне това от единичи, за да служат за пример и примамка за останалите. Болшинството работи цял живот, но свободно не става, тъй като остава вътре в системата. Това е един от механизмите за подчинение, поробване на човека от изкуствено създадената, несъвърше-

на икономическа система.

В екоселищата се създава реална възможност за човек да се самообезпечи и да стане свободен и щастлив, без да притежава много пари. И при това качеството на живот и степента на свобода няма да са по-малки от тези на милионера. А отчитайки стремежа към духовно, нравствено възраждане и творческата самореализация, качеството на живот ще бъде много високо.

Идеята за необходимостта от привидно "естествената" борба между хората за съществуване, която лежи в основата на пазарната, капиталистическа идеоло-

гия е измама, изкуствено поддържаща икономическата система.

Този мит е създаден за обосноваване на икономическата система, построена върху експлоатацията и икономическото насилие над човек, които не служат на целта да се направи щастлив човек.

Всъщност главната цел на всяко капиталистическо производство и бизнес е получаването на печалба. Това пряко се декларира в устава на всяко предприятие. Печалбата, парите, стават главна цел, а не инструмент за създаването на щастлив живот. Затова получената печалба се

използва преди всичко за получаване на нова печалба. Така системата започва да работи сама за себе си, а не за хората. Човекът в тази система играе само вторична роля - работна сила, част от общия механизъм за получаване на печалба. Той, като хамстер във въртележка, е принуден да бърза да работи за задвижването на механизма. Съвременната икономическа система е мощен механизъм за подчинение на човек, но само дотогава, докато той не осъзнае и не види изхода, който лежи извън тази система. **Изходът се състои в това, всеки човек да получи средства за обезпечение на живота пряко от природата.** Това разрешава проблема с глада, безработицата и нищетата. Безработицата, като явление, се поражда именно от съществува-

щата икономическа система. Човек, върнал се към природата, която го обезпечава, не ще търси работодатели, ще работи сам за себе си.

Вътре в системата на екоселищата е много по-просто да се организира система на взаимен стокообмен (натурална размяна), отколкото на равнище държава. Колкото повече се развива системата на самообезпечение в екоселищата, толкова по малка ще бъде нуждата от пари и толкова по-бързо би се развивало селището. Това ще разруши култа към парите, идеологията и системата на печалбарство. Затова в екоселищата е нужно да се създаде производство на продукцията, която е нужна за самообезпечаването на селището, в идеалния случай със собствени биологични суровини и собствени източници на енер-

гия. Говорейки за системата за самообезпечение в селищата, ние не поставяме задача да се произведат всички видове стоки. Не в това е смисълът - във всичко е нужно разумна мяра. Но освен хранителните продукти напълно е реално задоволяването с електроенергия, топлина, самостоятелното построяване на дома, изработката на мебели и много други.

Достигането на материално благополучие е необходимо за обезпечението на духовното развитие на човек. В обществото, където човек постоянно е обект на стрес, страдания, страхове, депресии, свързани с грижи за парче хляб, за работата и т.н., духовното равнище на човека постоянно спада.

КАК ДА СЪХРАНИМ БЪЛГАРСКОТО НАЧАЛО

Мариана ПРАМАТАРОВА

Научна характеристика на понятието „родолюбие“ е невъзможно без понятията „родина“, „отечество“ и „патриотизъм“ (от лат. padre – баща). Родолюбието е най-дълбокото чувство, затвърдено от времето и като понятие се свързва с гордостта от своя народ. Сложно и многообразно чувство, което включва система от идеи, възгледи, норми, отношения, чувства и постъпки, които отразяват любов, привързаност и преданост към Отечеството. Разглежда се в три аспекта: любов към миналото, любов към настоящето и вяра в бъдещето на народа.

В ранна възраст се акцентира върху възпитаване на чувствата и създаването на личността, за което огромна отговорност носи семейството. При възпитанието на чувствата влияние оказват условията на живот и темпераментът. В този смисъл сериозни са изискванията към семейството, което трябва да създаде обективни условия за развитие на детската личност.

За да разберем къде е мястото на родолюбието в националната ценностна система на българина и успява ли българското семейство да приучи децата си на родолюбие, потърсихме отговор от родителите на деца в предучилищна възраст. Анкетирахме 45 родители, които на първия въпрос: „Коя смятате, че е най-висшата добродетел на българския народ?“ дадохме следните отговори: 36% - родолюбие, 24% - труда, 20% - състраданието, 12% - да отгледа и изучи децата си, 8% - спелостността. На следващия въпрос: „Изпитвате ли чувство на гордост,

че сте българи? Притежавате ли необходимото самочувствие?“ 50% от анкетиранияте отговарят песимистично, че им липсва самочувствие. Попитаме родителите смятат ли, че е възможно да се формира родолюбие в предучилищна възраст. Повечето родители мислят, че това понятие е абстрактно и се съгласиха, че поради възрастовата специфика е по-добре да говорим за зараждащи се родолюбиви чувства. На въпроса: „Какво се прави във вашето семейство за развитие на родолюбивите чувства на децата?“ 60% отговориха, че разчитат на традициите - празници, семейни обичаи, обреди, фолклор; 22% отговориха, че развитието на родолюбивите чувства зависи от съприкосновението на детето с изкуството - музика, художествена литература, посещение на изложби, музеи, паметници на национални герои и на изкуството; за 12% предпочитан източник на родолюбиви чувства е родната природа - разходки на открито,

излети, семеен туризъм, екскурзии, летуване на море и планина. 6% смятат, че децата им получават необходимото от аудиовизуалните средства - телевизия, радио, филми и т.н.

Както се вижда от отговорите, кризата, която засегна и промени ценностната система в българското семейство, не може да промени това, че най-висок процент от анкетиранияте посочват като висша добродетел родолюбието. Търсят се начини и форми да се възстанови прекъснатата връзка с корена, причините за което са известни - различните морални, икономически и културни взаимоотношения между членовете в семейството, урбанизацията, динамичното ежедневие и др.

Но отговорите на последния въпрос са обнадеждаващи, тъй като младите родители отговарят, че имат желание да развият у децата си тази висша добродетел. Имайки предвид динамичния характер на възпитанието, неговата про- тиворечивост и скокооб-

то огнище“ - символ на топлина, любов, уют и родолюбие, че съумява да научи децата си да виждат красотата на българската природа, на българските песни, богатството на българското слово, на българската душа. Затова и детето като силно емоционално същество показва спонтанно и непринудено своята голяма привързаност и обич към майката, към близките, към природата и животните, за да се стигне до развитието на по-богата гама от чувства, които ще стимулират в бъдеще положителното му емоционално състояние.

Друг важен източник на родолюбие в семейството е народното творчество, сътворявано от дедите ни векове наред. Докосвайки се до философията и мъдростта на народа, децата ни се учат на много добродетели. Народното творчество дава първите уроци по родолюбие и спомага за цялостното изграждане на детската личност. Народните песни, приказки, зальгалки, пословици, римушки, гатанки и легенди са прекрасни образци на звучна българска реч. Народните игри, благословии и пожелания се възприемат леко от децата и предавайки се от баба на внуче се запомнят за цял живот.

С възраждането на празнично-обредната ни система, която е много интересна и колоритна, се създадоха много добри възможности за развитие на родолюбивите чувства на децата. Националните и битовите празници извикват всички чувства на детето - радост от общуването в празника, хуманни чувства, чувства на гордост, естетически, нравствени, познавателни и разбира се осмислянето на това, че единствено ние в све-

та имаме празник като 1-ви март, че сме дали писменост на други народи, че имаме древна държава и много национални герои, че имаме много хубави песни, една от които звучи в открития Космос - всичко това подхранва националното самочувствие на децата.

Похвална е инициативата на голям брой от българските семейства, които все по-често търсят съприкосновението с природата и по този начин, съчетавайки здравословния начин на живот с красотата на Родината, осигуряват достатъчно впечатления на децата, които впечатления ще станат бъдещата база за формирането на патриотични чувства. Макар, че някои от анкетиранияте споделиха притесненията си, че поради липса на средства не могат да почиват така, както биха желали сред природата.

Не се изисква много българското семейство да се старее да бъде често заедно с децата си сред природата, да ги запознава с историята и красотата на родния край, родословното дърво на фамилията, да активизира детската любознателност и създаде предпоставки за развитието на чувства на гордост и самочувствие от осъзнаването на собствената си значимост, защото родолюбието е висша форма на самосъзнание.

„Каквото посееш – това ще пожънеш“ е казал народът ни. Посявайки родолюбие в душите на децата ни, ние ще бъдем горди, че сме съхранили българското начало.

ПЪРВАТА ОБЩОБЪЛГАРСКА НАУЧНО-ПРАКТИЧЕСКА КОНФЕРЕНЦИЯ “ПЪРВОБЪЛГАРИТЕ И ДРЕВНИТЕ БЪЛГАРИ В ОСНОВИТЕ НА СВЕТОВНАТА ИСТОРИЯ, МАТЕРИАЛНА И ДУХОВНА КУЛТУРА И ЦИВИЛИЗАЦИЯ”

АНАЛИЗИ И ИЗВОДИ

От 18 до 20 октомври 2004 г. в София се проведе първата сесия на Общобългарската научно-практическа конференция на тема: „Първобългарите и древните българи в основите на световната история, материална и духовна култура и цивилизация”.

Тя се превърна в начална стъпка за реално обединение на българите в страната ни. Единението на дейците на науката и културата от различни поколения и политически цветове у нас се постигна на базата на равнопоставен, открит диалог за възраждане автентичната ни история и култура, възникнали още през древността (в периода на Стария свят).

Богатият материал от книжовни, археологични, антропологични, геоложки, географски, фотографски, филмови и други източници и материали, включително „Историята на древните българи преди Новата ера” – том I, предоставени на вниманието на всеки участник или гост на конференцията, както и техните доклади, научни съобщения и виждания в автентичния им вид, стана първооснова на задълбочените разисквания по време на пленарните заседания.

Това позволи да се достигне до някои изключително ценни за всички българи у нас и по света по-важни изводи и заключения с научно-приложно значение.

Първо

Поради фактичката невъзможност на религията, науката и езотериката поотделно да разкрият и обяснят автентичността на процесите, явленията и събитията, причините и факторите за тяхното възникване и развитие, в това число и тези, свързани с възникването и развитието в реално историческо време, на човека, човешките взаимоотношения, мирогледна религия, общности, култура на човечеството, е крайно необходимо да се отиде отвъд догмите им, тоест да разширим хоризонта на познанията на съвременния човек до степента на възможностите, които ни дава разширената парадигма на тези три съставки на човешкото познание.

Второ

Ползвайки се от възможностите, които ни дава първият извод и невъзможността за абсолютна достоверност на

досега известните на науката доказателства за историята и историческото развитие на човека, крайно необходимо е на този етап от развитието на човешката цивилизация да се отхвърли и преодолее завинаги догмата на Потопа и библейската генеалогия на народите и мястото на българите в нейните по-късни интерпретации.

На преден план следва да се заложат доказателствата на науката и езотериката за по-ранната поява на човека и на базата на това да се разширява хоризонтът на познанията на съвременните хора назад във времето до датите, за които има по-сериозни доказателства за появата и развитието на човека.

Трето

Като се основава на безспорните доказателства, конференцията счита за необходимо да се обяви на всички българи и народности по света, че:

- българският род се

заражда в основата (изначалието) на общочовешкия род;

- най-ранните исторически сведения за българския род са от времето на Имен и Синд – родоначалници на българския единен родов корен, т.е. от лемурийската, атлантската и хиперборейска епохи – 35 хил. години пр.н.е.;

- първородната на първобългарите – предците на древните българи са земите на днешния Северен Ледовит океан и южната част на Северното полукълбо (Еразийският субконтинент), а от 33 хил. пр.н.е. – земите на Кавказко-Черноморския и Волжко-Уралски региони, т.е. Европа (Балканите и Русия);

- най-същественният принос на първобългарите в развитието на човешката история са техният мироглед – тангризмът, празничната система, фолклора, строителството на пирамиди, храмове, градове, уникалният български календар и писменост, които в епохата на древните българи до IV в.

и по време на Средновековието се доразвиват и дават тласък на духовното и културно-историческото развитие на човешката цивилизация;

- Варненско-Черноморската и Тракийско-Маришката цивилизации след Библейския потоп в Черно море на Балканите, главно на територията на днешна България, са най-старите и най-значими в Европа и са база на развитието на бъдещите Ел Обейдска, Шумерска, Мохенджо-Дарска, Харапска, Бактрийска, Хунорско-Скитска, Хуно-Българска, Българо-Хунска, Евразийска и Европейска цивилизации;

- трите клона на гури и хурити, изтеглили се последователно от Тибет и Месопотамия – бастарните, начело с Худон, сарматите на царицата майка – Савската царица, дошли от Месопотамия (Ирак) и разпръснати от Странджа-Сакар до древна Манджурия, са в основата на редица военно-племенни съюзи, които се формират от голямата древнобългарска общност. Те

създават и обединената българска държава в Европа (втората половина на II в.);

- сред родоначалниците на древните българи са Уц и Хул, Боян Имен, Думузи и Инана (Атина), Зиези, Худон, Савската царица и Тимото, Навухудоносор I и Навухудоносор II;

- първите конфедеративни родово-племенни съюзи на първобългарите именци са Шам – 15 хил. пр.н.е. на територията на древните Йордания, Иран, Сирия, Ирак и Ливан, Идел – 10300 г. пр.н.е., начело с цар Джам от рода Хазан, състоящ се от 7 синдийско-арийски племена на територията от Урал до р. Волга (Атил);

- значими първобългарски държави в Стария свят след Шам (Шамбала) и Идел (Итил) са родово-племенните единни общности Самар (Шумеристан) в Близкия изток с управител Мар (Май), Белистан (Палестина), Балхика в Такламакан и Балх (Бактрия) в Афганистан, Ургурия на Заир и нас-

ледниците му край Волга и Урал, Великата Хунорска империя на север от Китай. Следват Митани, Урарту, Вавилон, държавите на Худон на Балканите и Тимоти в Манджурия и др.;

- Българи и хуни (с изключение на „белите хуни” – ефталитите) не са племена от един и същ родов корен. Те имат обща история в рамките на единната хунорско-скитска племенна общност, известна като Хунорската империя в Далечния изток. И тази обща история, и богатата културна история на древнобългарските племена динлини, юечжи, тохари, както и водещата роля на Западното хунорско-българско крило в империята, не бива да се омаловажават;

- На Балканите и в Егейския басейн, като основно автохотонно население са наследниците на етиопите почтени – лелеги и кари, както и на пелазгите/пелгарите, предшественици на траки и елини.

На стр. 11

ОБРЪЩЕНИЕ

на участниците в Първата общобългарска научно-практическа конференция на тема:
„ПЪРВОБЪЛГАРИТЕ И ДРЕВНИТЕ БЪЛГАРИ В ОСНОВИТЕ НА СВЕТОВНАТА
ИСТОРИЯ, МАТЕРИАЛНА И ДУХОВНА КУЛТУРА И ЦИВИЛИЗАЦИЯ”

Уважаеми г-н Президент на Р. България,
Уважаеми г-н
Председател на НС,
Уважаеми г-н
Министър Председател,

Съвременната научна парадигма все по-отчетливо ни подсказва необходимостта от цялостно преосмисляне на дейността ни в защита на българската кауза и българщината, налагаща се от настоящите и предстоящи усилни времена в контекста на протичащите преходни, преломни процеси в човешкото общество. Всичко това ни задължава като българи да осъзнаем себе си и своята историческа отговорност в условията на глобализиращия се свят и световните, и европейските културни ценности.

Тези процеси и явления в нашия целокупен обществен живот поставят пред науката нови проблеми и задачи и очакват конкретни отговори и решения.

В този момент е направена първата значителна стъпка по пътя на единението на интелектуалци, научни, културни, младежки и обществени дейци от всички поколения – стъпката на

самоорганизацията в името на Република България.

Разглеждайки задълбочено тези обективни условия, проблеми и задачи пред нашето общество от научна гледна точка, очертани по време на шестдневната научна сесия на научно-практическата конференция „Първобългарите и древните българи в основите на световната история, култура и цивилизация”, ние – 102 участници, сред които 4 академици, 32 професори, доктори на науките и други специалисти с доклади, научни и други съобщения, предложения и съображения от научни институти към БАН, Софийския и други университети, от международните академии по информатизация и по българознание, иновации и култура, Научния център за българската национална стратегия, Българската асоциация по конфлитология, Института по древни цивилизации, Гражданския форум „Евразия – България”, Националното движение „Сътворено от българи”, Фондация „Мирна земя – XXI”,

Съюза на тракийските дружества, Съюза на икономистите и редица други обществени органи и организации, включително и от чужбина, единодушно заявяваме необходимостта от:

- разширяване хоризонта на познанията на обществеността на научната българска общност и запознаване на органите и организациите на държавното управление с последните виждания за праисторията на племената и народите от единния, общ, български родов корен;

- оказване на държавна подкрепа на българските научни, изследователски и други родолюбиви обществени органи и организации, работещи за създаване на единна историография и концепция за произхода и историческия път в живота на предците на българите и техният принос в човешката цивилизация;

- създаването на единна научна концепция с цел по-успешна защита правата на компактно българско население – потомци на траките, на българи от западните покрайнини, от волжка България и по

всички краища на света;

- даване на необходимата държавна, дипломатическа и друг вид подкрепа на всички българи от страните с компактно население с български етнически произход, на исканията им за осигуряване правата им да носят името българин и да бъдат признати от съответните страни като етническа група;

- изграждането на пантеон-ансамбъл от различни паметници на културата „величието на България”, отразяващ хилядолетната праистория и историята на древните и средновековни българи и на българската държавност;

- организация и провеждане на широк обществен форум (конгрес) по проблемите на древната и средновековна история на България;

- обявяване на 22 март за Национален празник – Ден на българската държавност;

- подготовка и честване на 1850-годишнината на българската държава в Европа и 2000-годишнината (през 2006 г) на Пانونия, създадена от българи;

- широко популяризиране в чужбина на бога-

тото българско културно и историческо наследство, на българския принос в световната история и културна съкровищница. Очакваме своевременно действия и съпричастност от Народното събрание, народните представители, Президента на Р. България, Министър Председателя и Министерския съвет на Р. България в подкрепа дейността на научните, обществени и други органи и организации, на българските граждани.

Надяваме се на съдействие на разгръщачото се движение за признаване цялостната автентична история, бит и култура на българите и България – история на велик народ – творец на достолепна държава и на човешката култура и цивилизация.

От участниците в Научно-практическата конференция, състояла се в град София от 15 до 20 октомври 2004 г.

Из: „Гражданска трибуна на Национално Движение за спасение на Отечество” - вестник „Отечество България”

ДЪРЖАВНИ ФОРМИРОВАНИЯ НА ДРЕВНИТЕ БЪЛГАРИ ПРЕДИ НОВАТА ЕРА

1. XV хил.пр.н.е. Родово-племенен съюз на племената на древните именци (етиопи и лелеги) със синкретично управление – Шам (Шамбала) – обхващал територията на днешните Йордания, Ливан, Сирия, Ирак, начело с цар Шам.

2. XIII хил.пр.н.е. Родово-племенен съюз на ариите – синди (идел – съюз на седем племена). Племената, създали Съюза 35 хил.пр.н.е. са живели в пещерите на Арал (Урал). При създаването на Съюза те вече са завладели цялата територия на Уралските планини, която наричали Великия Стар Туран. Обединението (държава) на ариите е начело с цар Да-най (Шам/Сам) от рода Аудан Газан (Дуло). Названието на държавата е Идел, а в отделни периоди е носела името на управляващата династия Ман (Мун, Мен, Май), Хишден (Иштяк), Куман (Кубан), Сармат (Чирмиш). Тя съществува и в края на Новата ера, като преди I в.пр.н.е. получава ново постоянно име – Булгар. Етноним на иделците става булгар – черноглави или вълчи хора. Тези наши далечни предци издигали в култ вълка-синди. След края на Ледения период те се заселват във Волго-Камските (Раил) равнинни земи.

3. X хил.пр.н.е. Самар – единна родово-племенна общност на древнобългарските племена арии и кимерийци – балагури, на територията на Манджурия, край р. Амур в Сибир и областта Одрос в днешен Китай. Тук живее източноазиатският им родоначалник Боян Имен.

4. IX хил.пр.н.е. Самара (Мустанг) – единна родово-племенна общност на древнобългарските племена на балагурите, именците, кариите на територията на днешен Мустанг (земите между Тибет, Индия, Непал и Бутан). Съществува близо хилядолетие в тези земи.

5. IX хил.пр.н.е. Родово-племенна, духовно-конфедеративна общност на предците на траките – лелеги и кари. Известна е в източниците като Тибетската Шамбала (тайнствената Шамбала, духовният център на света в хилядолетната общочовешка история). Тази общност обхваща пространствата на Тибет и днешната пустиня Такламакан. Съществува няколко хилядолетия.

6. VIII хил.пр.н.е. Самар (Сувар, Шумеристан) на територията на Ирак (Месопотамия) – най-ранното образувание на арии и кимерийци в историята на Стария свят. Тя се разраства и обхваща изцяло Мала Азия, Балканите, Северен Египет, Закавказието, Палестина, Западен Иран, Сирия и Ливан.

7. VIII хил.пр.н.е. Ат Аталан (Атлантида) – държава на древнобългарските етиопи на територията на днешна Палестина. През VII хил.пр.н.е. тя се слива със Самар и става нейна столица.

8. VI хил.пр.н.е. (началото) Ел Обейд – страната на кимерите. От север древнобългарски кимерийски племена образували родово-племенна общност с цивилизационен характер.

9. VI хил.пр.н.е. (5700 г. пр.н.е.) Мис Ра (Египет) – обхваща териториите на цял Египет в държава, за основаването на която основно значение имат древнобългарските кимерийски племена.

10. VI хил.пр.н.е. Племенен съюз на ариите – на територията на Тракия (с древно име Ария), Мала Азия и Шумер със столица Болг – царство на древните арии.

11. V хил.пр.н.е. Хонорска (Хунорска) държава на хоните, древноарийски племена от Идел и динлините (северни варвари – кимерийци) – военно-племенен съюз, в който влизат и хунорите на родоначалника им от Шумер-Зиези, скити и други племена от единния общобългарски родов корен. Древнобългарските племена заемат

„Вълчирьско съкровище 16-12 в. пр. Хр.”

часть на Вавилония (Вавилон)

20. II хил.пр.н.е. (първа половина) Мари – град – държава на хуритите балкарис.

21. II хил.пр.н.е. Митани (Хона, Субарту) – царство на хуритите.

22. II хил.пр.н.е. Царство Етрурия – териториите в западната част на Централните Апенини, реките По и Адидже и крайбрежието на Кампания.

23. 1792 г. пр.н.е. Вавилония (Вавилон) град-държава, основан от Хамурапи.

24. 1722 г.пр.н.е. Приморие – държава в южната

северна Сирийски съюз.

33. VIII в.пр.н.е. Хонорската (Хунорска) държава се обединява във Великата Хонорската империя. В нея са включени държавата на хуните, държавите на древните българи – Бахлика в Тарим с метрополията си Болор – Бахлика в Хиндукуш и Каракорум, и Болорните Бахлика в Северна Индия, на кимерийците – именци, потомците на Тимоти в Манджурия и царството им край Одрос, както и племената от един и същ родов корен на хонорите.

34. 753 г. пр.н.е. Рим – основан с участието на етруски и хурити – балкарис.

35. VII в.пр.н.е. Царство Мидия – основано от миди и хунорите – балкарис от разореното от Урарту (Армения) царство Мана. От 549 г. Мидийското царство, превърнало се в империя е овладяно от Персия.

36. VII в.пр.н.е. Бълг (Балк, Балх) – могъщо царство на арийците в териториите между Амударя и Сърдаря, наследник на древната държава Балхара.

37. V в.пр.н.е. Държави на Онон, Заир и Пилони – царе от племената на хуритите – балкарис.

38. V в.пр.н.е. Идел (Атил) – царство на сарматите – ургури във Волго-Уралието начело с цар Минон Заир. Обединени били арийците от Волго-Уралието и сарматите. В царството са включени и териториите на южните части на Уралските планини.

39. V в.пр.н.е. (края) Военно-племенен съюз на арийците (сармати и ургури с предците на славяните на територията на Волго-Уралието и Туран до Об и Енисей). Идел е мощна държава начело с цар Заир Уцур.

„Свецарската гробница 3 в. пр. Хр.”

„Казанлъшка гробница 4-3 в. пр.Хр.”

40. 480 г.пр.н.е. Одриско царство на траките, широко известно в древния свят. Основано от цар Терес. Това царство е носител на висока материална и духовна култура.

41. IV в.пр.н.е. Царство на дин-лините (кимерийци) в района на Алтай и западната част на област Синдзян в Китай.

42. IV в.пр.н.е. Империя Итил (Идел) във Волго-Уралието и Казахстан, начело с пълния господар на северна цар Лаур.

43. 335 г. пр.н.е. – 323 г. пр.н.е. Империята на Александър Велики. Достигнал Бактрия и Согдиана, до които разширил териториите на владенията си.

44. III в.пр.н.е. (началото) Ургурия – царство на сармати и ургури, създадено след разпадането на съюза им с предците на славяните. Ургурия е с граници: на запад – р. Дон и Азовско море; на изток – р. Урал; на север – планините на южен Урал, включително; на юг – до Каспийско море.

45. III в.пр.н.е. Балхара (втората Бо-ло) – царство на кардамитите в Северна Индия, основано от цар Проипата Кардама и сина му Ила. Столицата на царството е град Монкир.

46. III в.пр.н.е. Велика Сарматия. Военно-племенен съюз на сарматите от

ка- държава на арийците (кимерийци и арии) в земите на Таримския басейн – пустинята Такламакан, с разклонения в Хиндукуш и Каракорум (страна на Болор – Балхика). Това са исконни земи на лелеги и арии още от X хил.пр.н.е.

17. 2500 г. пр.н.е. Град-държава Троя, основана от дарданите – троянци, етническа смес от траки (кари), арии и мурдаси – недалеч от планината Ида на хълма Хисарлъка в Мала Азия.

18. III хил.пр.н.е. (втората половина). Държава на амазонките в най-източната част на Кавказ, край планината Амазония, около Каспийско море.

19. XX в.пр.н.е. Болор – Балхика – държава на автохонно, неиндоевропейско, покорено от арийците население в северна Индия (край Кашмир) и метрополия на държавата Бахлика с център Таримския ба-

северна Сирийски съюз.

40. 480 г.пр.н.е. Одриско царство на траките, широко известно в древния свят. Основано от цар Терес. Това царство е носител на висока материална и духовна култура.

41. IV в.пр.н.е. Царство на дин-лините (кимерийци) в района на Алтай и западната част на област Синдзян в Китай.

42. IV в.пр.н.е. Империя Итил (Идел) във Волго-Уралието и Казахстан, начело с пълния господар на северна цар Лаур.

43. 335 г. пр.н.е. – 323 г. пр.н.е. Империята на Александър Велики. Достигнал Бактрия и Согдиана, до които разширил териториите на владенията си.

44. III в.пр.н.е. (началото) Ургурия – царство на сармати и ургури, създадено след разпадането на съюза им с предците на славяните. Ургурия е с граници: на запад – р. Дон и Азовско море; на изток – р. Урал; на север – планините на южен Урал, включително; на юг – до Каспийско море.

45. III в.пр.н.е. Балхара (втората Бо-ло) – царство на кардамитите в Северна Индия, основано от цар Проипата Кардама и сина му Ила. Столицата на царството е град Монкир.

46. III в.пр.н.е. Велика Сарматия. Военно-племенен съюз на сарматите от

северна Сирийски съюз.

33. VIII в.пр.н.е. Хонорската (Хунорска) държава се обединява във Великата Хонорската империя. В нея са включени държавата на хуните, държавите на древните българи – Бахлика в Тарим с метрополията си Болор – Бахлика в Хиндукуш и Каракорум, и Болорните Бахлика в Северна Индия, на кимерийците – именци, потомците на Тимоти в Манджурия и царството им край Одрос, както и племената от един и същ родов корен на хонорите.

34. 753 г. пр.н.е. Рим – основан с участието на етруски и хурити – балкарис.

35. VII в.пр.н.е. Царство Мидия – основано от миди и хунорите – балкарис от разореното от Урарту (Армения) царство Мана. От 549 г. Мидийското царство, превърнало се в империя е овладяно от Персия.

36. VII в.пр.н.е. Бълг (Балк, Балх) – могъщо царство на арийците в териториите между Амударя и Сърдаря, наследник на древната държава Балхара.

37. V в.пр.н.е. Държави на Онон, Заир и Пилони – царе от племената на хуритите – балкарис.

38. V в.пр.н.е. Идел (Атил) – царство на сарматите – ургури във Волго-Уралието начело с цар Минон Заир. Обединени били арийците от Волго-Уралието и сарматите. В царството са включени и териториите на южните части на Уралските планини.

39. V в.пр.н.е. (края) Военно-племенен съюз на арийците (сармати и ургури с предците на славяните на територията на Волго-Уралието и Туран до Об и Енисей). Идел е мощна държава начело с цар Заир Уцур.

40. 480 г.пр.н.е. Одриско царство на траките, широко известно в древния свят. Основано от цар Терес. Това царство е носител на висока материална и духовна култура.

41. IV в.пр.н.е. Царство на дин-лините (кимерийци) в района на Алтай и западната част на област Синдзян в Китай.

42. IV в.пр.н.е. Империя Итил (Идел) във Волго-Уралието и Казахстан, начело с пълния господар на северна цар Лаур.

43. 335 г. пр.н.е. – 323 г. пр.н.е. Империята на Александър Велики. Достигнал Бактрия и Согдиана, до които разширил териториите на владенията си.

44. III в.пр.н.е. (началото) Ургурия – царство на сармати и ургури, създадено след разпадането на съюза им с предците на славяните. Ургурия е с граници: на запад – р. Дон и Азовско море; на изток – р. Урал; на север – планините на южен Урал, включително; на юг – до Каспийско море.

45. III в.пр.н.е. Балхара (втората Бо-ло) – царство на кардамитите в Северна Индия, основано от цар Проипата Кардама и сина му Ила. Столицата на царството е град Монкир.

46. III в.пр.н.е. Велика Сарматия. Военно-племенен съюз на сарматите от

Об и Енисей, и Новия Туран до Волга, Дон и Кавказ. В състава на Велика Сарматия са се включили преселените се през 248 г. пр.н.е. от Бактрия и Согдиана саки-сармати и българската държава Уйгурия, която в края на века се разделя на 3 части.

47. III в.пр.н.е. Ургурия е разделена на 3 държави на сарматите – роксолани, язиги и алани в земите на Ургурия.

48. 248 г.пр.н.е. Партия. Основана от цар Ашок I. За два века става могъща империя.

49. 209 г. пр.н.е. Хунската империя – продължител на Хонорската империя, в която хуните играят водеща роля. В империята са включени 24 племена от общ родов корен на хонори и хуни. Основател на империята е То Бан. Най-голямо могъщество при Мо Тун, когато включва територии с граници: на изток – Тихия океан; на запад – Черно и Азовско море, реките Волга, Дон и Урал; на север – Сибирската тайга (Западен Сибир); на юг – Северен Кавказ, Каспийско море, Амударя, Памир, Куен лин, Хуан хъ. Съществува до 545 г. пр.н.е., когато се разделя на 2 части, като едната от тях, начело с Хо Хон Ша, става васал на Китай.

50. II в.пр.н.е. Държави и градове-държави на древнобългарските племена юечки и тохари – Болука (Бахарука, Балудзя) на територията на Уч Турфан и Ансу, Бургур, Бо (Куча) – най-силната държава в подножието на връх Тенгри, Полор, Голям и Малък Богор, Карашахр, Кашгар, Карадонт, Хотин, Ярканд, Колган-амон, Курла, Черчен, Лулан, Хами.

51. I в.пр.н.е. Тохаристан – овладяното от тохарите царство Бактрия (Балк, Балх, Бълг) , разделено преди това на 70 княжества.

52. I в.пр.н.е. Княжество Хуттал в непосредствена близост до Хималаите. В него живеят племена на царските скити – ефталити.

53. 54 г. пр.н.е. Западна Хунска империя на хуни, хонори и древните българи, несъгласни с условията, диктувани им от Китай. Основана от Цит Ки, след разпадането на Хунската империя на 2 части, поради поставянето на източното им крило във васална зависимост от Хо Хон Ша. Цит Ки преселва българските племена от западното крило на Хунската империя в Стария Туран, земите, достигащи до Каспийско море и р. Урал.

54. I в.пр.н.е. (края) Държава на древните хурити в южните територии на Молдова и Украйна, дошли от Египет и Балканския полуостров.

55. 13 г. пр.н.е. Тракийско царство, включващо и земите на север от р. Дунав, начело с цар Реметалк и брат му цар Раскупор.

Из: „Гражданска трибуна на Национално Движение за спасение на Отечество” - вестник „Отечество България”

ИЗЛОЖЕНИЕ НА СТОТЕ БОЛЕСТИ

Лао Дзюн казваше:
Ако желаеш да се спасиш от катастрофа или да разрешиш даден проблем, то най-добре е отрано да предотвратиш появата им в своя живот. Тогава няма да има трудности. За да излекуваш недъг или да се избавиш от болест е най-добре да се подготвиш отрано за тях. Тогава ще има изход щастлив. По такъв начин мъдрият човек постига щастие и се спасява от бедата, преди тя да се е появила. Та нали катастрофата се ражда от дреболия, а болестта - от най-незначителни отклонения.

Днес хората не обръщат внимание на това и не се стараят да предотвратят болестите. Те насочват силите си за това как да се излекуват. Не се предпазват отрано, а се опитват да се лекуват с помощта на лекарства.

Хората смятат, че малкото добро не носи полза, затова не желаят да правят добро. Струва им се, че малкото зло не вреди и затова не се поправят. Ако не натрупваме доброто малко по малко, няма да получим великата Сила. Ако не се въздържаме от малкото зло, ще извършим голямо престъпление. Ето защо, ще изберем най-важното, за да покажем как то се ражда.

И така, ето стоте болести:

1. Не познавайки постоянството, ту да се радваш, ту да се гневеш - това е болест.
2. Забравяйки за дълга, да се стремиш към изгода - това е болест.
3. Да обичаш чувствените наслаждения, унищожавайки силата - това е болест.
4. Да обичаш, привързвайки се с цялото си сърце само към едно нещо - това е болест.
5. От ненавист да желаеш нечия смърт - това е болест.
6. Да не забелязваш, че заради разпуснатост и алчност правиш

грешки - това е болест.
7. Да ругаеш хората, хвалейки себе си - това е болест.

8. Да се променяш непрекъснато, отнасяйки се снизходително към себе си - това е болест.

9. Да бъдеш прекалено разговорчив, обичайки да бърбиш - това е болест.

10. Да се радваш, преследвайки сгрешения - това е болест.

11. Гордеейки се със знания, да презираш другите - това е болест.

12. Използвайки властта си, да вършиш произвол - това е болест.

13. Да смяташ хората за грешни, а себе си - за прав - това е болест.

14. Да обиждаш, обръщайки се небрежно към слабите и беззащитните - това е болест.

15. Да побеждаваш хората, прилагайки сила - това е болест.

16. Да лентяйстваш, усещайки своята власт и сила - това е болест.

17. Да говориш, стремежи се да побеждаваш хората - това е болест.

18. Да вземеш назад, забравяйки да върнеш - това е болест.

19. Да смяташ хората за несправедни, мислейки за своята праведност - това е болест.

20. С прямотата си да вредиш на хората - това е болест.

21. Да не обичаш хората, а само себе си - това е болест.

22. Да се гордееш със себе си и в добро разположение и при гняв - това е болест.

23. Да смяташ другите за глупави, а себе си за мъдър - това е болест.

24. Да се изтъкваш, вършейки достойна постъпка - това е болест.

25. Да намираш недостатъци на известните хора - това е болест.

26. Да се оплакваш от това, че трябва да се трудиш - това е болест.

27. Да приемаш илюзии за реалност - това е болест.

28. Да се радваш на чуждите грешки - това е болест.

29. Да се гордееш пред хората със своето богатство - това е болест.

30. Да бъдеш аристократ и да презираш хората - това е болест.

31. Да бъдеш беден и да завиждаш на богатите - това е болест.

32. Да си плебей и да говориш лошо за аристократите - това е болест.

33. Да клеветиш хората, стремежи се към благоразположение - това е болест.

34. Да се изтъкваш, чрез своята Дъ (нравственост) - това е болест.

35. Да постигнеш успех, нанасяйки някому поражение - това е болест.

36. Да нарушаваш справедливостта - това е болест.

37. От любов към себе си, да не виждаш смисъла - това е болест.

38. Да запазиш своята безопасност за сметка на другите - това е болест.

39. Да си ревнив - това е болест.

40. Заради избухливост да влизаш в противоречие с околните - това е болест.

41. Много да ненавиждаш и малко да обичаш - това е болест.

42. Да обсъждаш постоянно, кое е истина и кое лъжа - това е болест.

43. Да прехвърляш отговорността на другите - това е болест.

44. Да отхвърляш същността, привързвайки се към външното - това е болест.

45. Да обсъждаш достойнствата и недостатъците на другите - това е болест.

46. Да вярваш на себе си, считайки другите за лъжци - това е болест.

47. Да помагаш на хората, надявайки се наградата - това е болест.

48. Да осъждаш човек за това, че не те е облагодетелствал - това е болест.

49. Да се разделиш с

човек, разкайвайки се за това - това е болест.

50. Да обичаш да те увещават, когато си сърдит - това е болест.

51. Да ругаеш и обиждаш всякакви живи твари - това е болест.

52. С магьоснически методи да нанесеш някому вреда - това е болест.

53. Да обиждаш и порицаваш талантливите - това е болест.

54. Да мразиш хората за това, че те превъзхождат - това е болест.

55. Да се пристрастиш към различни упойващи билки - това е болест.

56. Ако няма хармония в сърцето - това е болест.

57. Да си спомняш за старите обиди - това е болест.

58. Да вдигаш много шум за някакви твои способности - това е болест.

59. Да не възприемаш увещания и критики - това е болест.

60. Използвайки официални жалби, да победиш някого - това е болест.

61. Да спориш с глупака - това е болест.

62. Да постъпваш лекомислено в трудна ситуация - това е болест.

63. Да подстрекаваш към беззаконие - това е болест.

64. Да обичаш да се смяташ за прав - това е болест.

65. Много да се съмняваш и малко да вярваш - това е болест.

66. Да се надсмиваш над лудите и болните - това е болест.

67. Да седиш мързеливо и да не съблюдаваш ритуалит - това е болест.

68. Грозни думи и зли слова - това е болест.

69. Небрежно и с презрение да се отнасяш към възрастните и децата - това е болест.

70. Злобно отношение и некрасиво поведение - това е болест.

71. Да си непостоянен - това е болест.

72. Прекалена привързаност към веселие-

то и шегите - това е болест.

73. Да обичаш да разграничаваш хората - това е болест.

74. Хитрост и ласкателство - това е болест.

75. Да желаеш да получиш нещо чрез измама - това е болест.

76. Да лъжеш и да нарушаваш своите обещания - това е болест.

77. Да буйстваш и безчинстваш, когато си пиан - това е болест.

78. Да ругаеш и сквернословяш по адрес на вятъра и дъжда - това е болест.

79. Да желаеш да убиеш заради лоши думи - това е болест.

80. Да подтикваш към прекъсване на бременността - това е болест.

81. Да се бъркаш в чужди дела - това е болест.

82. Да надничаш и послушваш скришом - това е болест.

83. Да вземеш назад и да се скриеш от заемодателя - това е болест.

84. Да не се вслушаш в противоположното мнение - това е болест.

85. Да харесваш резкия отказ - това е болест.

86. Настойчиво да преследваш жените - това е болест.

87. Заради стари заблуди да въвеждаш в заблуда и друг - това е болест.

88. Да разваляш птичите гнезда и да чупиш яйцата - това е болест.

89. Да убиваш зародиш и да режеш плът - това е болест.

90. Да причиняваш беда чрез огън и вода - това е болест.

91. Да се смееш над слепите, глухите и не-

мите - това е болест.

92. Да подтикваш към встъпване в брак - това е болест.

93. Да учиш хората да правят провокации - това е болест.

94. Да учиш хората да вършат зло - това е болест.

95. Да променяш отношението си към попадналия в беда - това е болест.

96. Да желаеш нещастieto, призовавайки бедата - това е болест.

97. Да харесаш нещо и да пожелаеш да го отнемеш - това е болест.

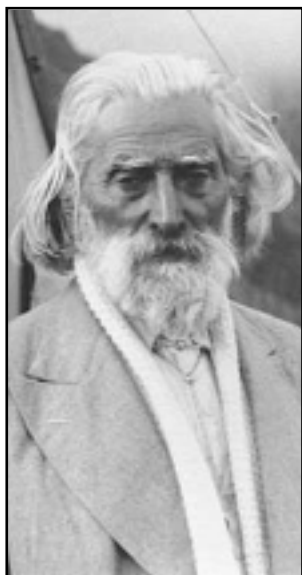
98. Насила да отнемеш вещите на хората - това е болест.

99. Да действаш с користни подбуди - това е болест.

100. Да нямаш собствено мнение - това е болест.

Лао Дзюн казваше:
Ако не забравяш за необходимостта да се избавиш от тези сто болести, тогава няма да те сполети беда. Всички недостатъци и болести ще те отминат сами. Винаги ще получаваш помощ и поддръжка в трудни моменти, а твоите деца и внуци никога няма да се лишат от помощта на Небето.

www.spiralata.net

Beinsa Duno

Рецепти за природно лечение на Петър Дънов

ПАРАЛИЗА

1. Разтривайте гръбначния стълб с дървено масло (зехтин) отгоре надолу.
2. Правете дихателни упражнения. Дълбоко дишане сутрин, обед и вечер по 7 вдишвания. Задържайте въздуха колкото можете повече.
3. Всяка сутрин по изгрев слънце правете слънчеви бани на гръбнака. При печене на гръбнака, главата да бъде на сянка. Започнете от 1/2 ч. и постепенно увеличете до 1 и 1/2 ч. Най-ползотворното време е около 7 ч. сутринта.

4. Минете към вегетарианство.
5. Вечер мийте краката си с топла вода.
6. Употребявайте жива вода.
7. Три пъти седмично измивайте слабните си с топла вода.

ПАРОДОНТОЗА

1. Жабурете устата си с вино.
2. Яжте прясно и изкиснато сирене.

ПЛЕВРИТ

1. Да се приложат

млечни компреси и дълбоко дишане.

2. При сръстване се препоръчва селски квас с мед и населен нишадър. Наложете отварата на мястото на сръстването.

ПНЕВМОНИЯ

1. При пневмония използвайте млечни компреси.
2. Правете си вендузи.

ПОЛОВА ПАСИВНОСТ

Вечер преди лягане изяждайте по една глава лук, без обработка и подправки.

ЗНАМЕНИТИ ВЕГЕТАРИАНЦИ

ДОРИС ДЕЙ (Dorris Day, 1924) - американска киноактриса и певица:

“Да убиеш животно, за да направиш палто, е грях. Това не е било предвидено, да е така и ние нямаме право да го вършим. Жената придобива положение, когато отказва да приеме нещо, което е било убито, да бъде сложено върху гърба ѝ. Тогава тя е истински красива.”

МЕРИ ТЕЙЛЪР МУР (Mary Tyler Moore, 1936) - американска киноактриса:

“Зад всяка красива кожа има история. Тя е кървава, варварска история.”

ВЕЧЕ СЪЩЕСТВУВА ПЪРВО ЕКОСЕЛИЩЕ „ВАСИЛ ЛЕВСКИ“

Уважаеми съмишленици,

който желае да създаде екоселище в своя край, трябва да поиска информация за наличие на държавна земя от общинската комисия „Земеделие и гори“ в общината си, да отиде да види дали масивът е подходящ за Родови имения и след това да се обади в редакцията на вестника. **БЪЛГАРИЯ ЩЕ СТАНЕ РАЙСКА ГРАДИНА, СЪСТОЯЩА СЕ ОТ МНОЖЕСТВО ПРЕКРАСНИ РАЙСКИ КЪТЧЕТА- РОДОВИ ИМЕНИЯ!**

ДЪРВЕСНОВИДОВИ СЪЧЕТАНИЯ

Смята се, че устойчиви съчетания от видове се получават, когато те имат различни изисквания към факторите на средата, т.е. не се конкурират за ресурсите.

Например:

- Бял бор (светлолюбив) и обикновен смърч (сенкоиздържлив).

- Летен дъб и липа.

Ясен и бряст в малки количества действат добре на дъба. Лиственицата се стимулира от дребнолистната липа. Белият бряст потиска брезата, дугласката и лиственицата. Лиственицата стимулира брезата. Брезата потиска тополата, белия и черния бор, лиственицата, слърча.

Елшата стимулира тополата, а тополата потиска елшата. Дребнолистната липа потиска жълтата акация и черния бъз.

Планинския бряст и брезата потискат тополата.

Бялата акация потиска лиственицата.

Частично благоприятни смесвания:

Дъб с ясен до 20%, бреза с топола до 20%, бял бор с бреза до 20%, лиственица с бреза до 30%.

Благоприятни смесвания:

Топола, черна елша, бяла акация, жълта акация, мекиш, смрадлика, пенсилвански ясен.

Лиственица, дребнолистна липа, дъбове.

Череша, бук, ясен, габър.

Липа, бял бор, дугласка, лиственица.

Смърч, явор, трепетлика, офика, червена калина.

Бреза и трепетлика.

Ябълка и малина.

Нашите гори са изградени от следните видове:

Бук, габър, шестил, явор, обикновен ясен, дребн. липа, клен, планински бряст, бяла ела, обикновен смърч, бял бор. Източен бук, лавровишня, рододендрон понтикум, мушмула, джел, габър, явор, дреб. и сребролистна липа, скоруша, череша, леска.

Цер, зимен дъб, благуи, клен, космат дъб, полски бряст, келяв габър, мъждрян.

Летен дъб, полски клен, круша, благуи, космат дъб, полски бряст, цер, дрян, мекиш, птиче грозде, черна калина.

Зимен дъб с цер, благуи, летен дъб, космат дъб, габър, клен, бук, липа, мъждрян, ясен, леска.

Космат дъб с мъждрян, келяв габър, воден габър, махалебка, маклен, клен, мекиш, цер, благуи, зимен дъб, драка, писация, смрадлика, плюскач, филурея.

Бял бор, бреза, трепетлика, офика, черен бъз, смърч, ива, цимен дъб.

Смърч, ела, бук, бяла мура, черен бъз, ива.

Неблагоприятни смесвания:

Черен бъз, върболистна спирея и лиственица. Топола с дребн. бряст, черен бъз, дъб, ясен, шестил, бял бор, бреза.

Гледичия, черница и миризлива върба.

Обикновен ясен, бреза и бял бряст.

Полски бряст с лиственица, бяла акация, дугласка и бял бор.

Бреза и дъб.

Хелеборус е старогръцко наименование на кукуряка. Той е известен и с името бамбатурка. Познати са 20 вида, които произхождат от Източна Азия, Средиземноморието и Европа. От тях у нас главно в цветарството се отглежда вида Хелеборус нигер с неговите вариетети праесок и маерантос.

У нас растат най-масово Хелеборус одорус и Хелеборус циклофилус из храсталациите, редките светли гори и поляните на предпланинския пояс из цяла Северна и Западна България. Има го масово и в Ихтиманска Средна гора в околностите на връх Еледжик. Това растение е първият предвестник на пролетта.

Растението е вечнозелено и ниско - 15-30-40 см. височина, тревисто и многогодишно и с червено-кафяво пълзящо силно разклонено коренище. Цъфти през януари-февруари, март-цветовете представяват рехави съцветия с увиснали едри цветчета. Чашката има 5 листенца, които не окапват. Те са широки и различно обагнени в зависимост от сорта: зелени, светложелени, жълтозелени, бели и червени. Венечните листа при простите форми са превърнати в нектарни листенца, които са по-малки и тесни. Плодът е мехунка с много семена.

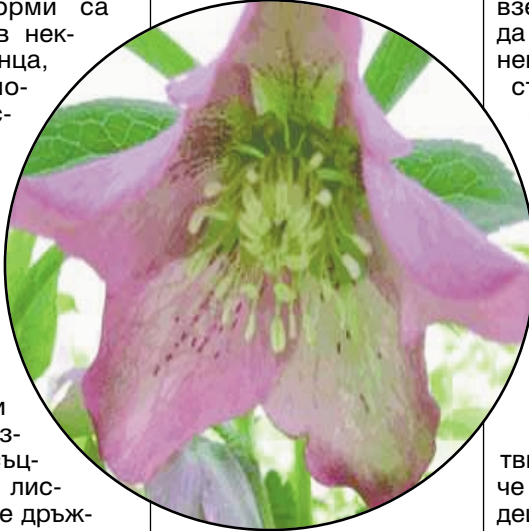
Листата са сложни, дланесто разделени или лапестни. Те са на дълги дръжки и понякога излизат над съцветието. По листата и техните дръжки има червени петна.

Кукурякът вирее на полусенчести места - между дървета и храс-

КУКУРЯК /Helleborus odorus Waldst. et kit./

ти. Той не понася преки слънчеви лъчи, от които листата прегарят и изсъхват. Предпочита хумусни, богати на вар и минерални соли, почви. Размножава се чрез деление. През есента коренищата се изваждат, разделят се и се за-

саждат на 20-30 см. разстояние. На всяка част

да има стъблени пъпки и достатъчно корени. Размножава се и чрез семена, което е трудно и по рядко.

Използват се коренището и корените, които се вадят рано на пролет - февруари - март или през есента - през октомври. Сушат се на сянка или в сушилни до 45 градуса по целзий. Те имат неприятна миризма и горчив вкус. Съхраняват се при влажност 10%, опаковани в бали или торби, и се запазват в сухо проветриво помещение. Преди всичко трябва да се знае, че растението е отровно и вземането на каквито и да било компоненти от него трябва винаги да става под лекарски контрол. В корените се съдържат отровните гликозиди хелеборин, който действа слабително, и хелеборейн, който усилва сърдечната дейност, а също така: холеборсит, мазнини, горчиви вещества, сапонини.

Лечебното му действие се състои в това, че засилва сърдечната дейност, действа нервоуспокояващо, пикочогонно и слабително. Затова се прилага при сърдечна недостатъч-

ност, застой на течности в организма, при плеврит, жълтеница, хемороиди, кашлица и др.

Нашата природна медицина препоръчва коренищата и при лечение на туберкулоза, нервни

заболявания, менингит, възпаления на гръбначния мозък и др. Може да се прилага при косяма и против пърхот, за промивки на гнойни рани и гнойни пъпки по клепачите на очите. Коренищата - се варят в дървена пепел и отварата се използва

против ракови заболявания.

Ето един начин на употреба: половин чаша ситно нарязани коренища се варят в половин литър вода 10 минути и след като изстине, отварата е готова за ползване, пие се по една ракиена чашка преди ядене четири пъти дневно. Да

става винаги по лекарско предписание.

Кукурякът широко се ползва във ветеринарната медицина за лечение от болестта спреж по добитъка, включително овце и кози. Аз помня как баща ми с шило пробиваше малка дупка в ухото на болната овца и в нея мушкеше парче от корен на кукуряк. Действието е много силно, постигат се добри резултати. Овцата е излекувана, но в повечето случаи се явява една дупка на ухото.

Георги ТРЕНДАФИЛОВ, Пазарджик

ДЕКОРАТИВЕН РАЗСАДНИК „ЗЕЛЕНА ПРОЛЕТ“

Предлага разнообразна декоративна растителност за озеленяване на градини и дворове:

- листопадни и вечнозелени дървета и храсти;
- градински многогодишни цветя;
- растителност за водни площи;
- декоративни треви;
- увивни и катерливи растения.

Село Негован, общ.София (срещу кариерата)

Тел. 0888 930 228 ; 02 996 22 11(вечер)

e-mail: greensping@dir.bg

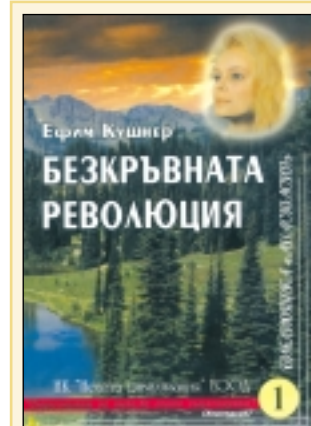
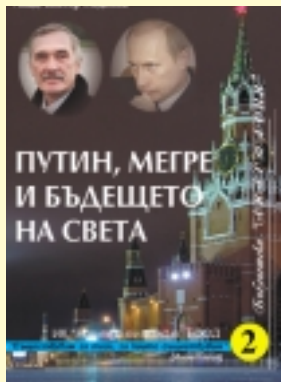
ТЪРСЕТЕ на книжния пазар втората книга на издателска къща "Нова цивилизация" от поредицата на "Библиотека Анастасия" - "ПУТИН, МЕГРЕ И БЪДЕЩЕТО НА СВЕТА" от големия приятел на Владимир Мегре академик Виктор Мегиков.

Телефони за заявки:

02/962 16 87,

088/869 33 59

www.rodovo-imenie.org

Вече излезе на пазара "Безкръвната революция" от големия приятел на Владимир Мегре - писателя Ефи Кушнер. Може да поръчате първата книга от поредица "Анастасия" на тел. 02/962-16-86 и GSM 0888 69 33 59

(Продължение
от миналия брой)

Четвърта част

Към края на Ведическия период човечеството направило велико откритие - откритие, което няма равно на никое друго за цялата история на земната човешка цивилизация.

Хората на практика разбрали за силата на колективната мисъл.

И тук е мястото да се каже какво е човешката мисъл. Мисълта на човека е енергия, която няма равностойна в пространството. Тя може да създава прекрасни светове или оръжие, което може да унищожи планета. И цялата материя, която виждаме днес, без изключение е сътворена от мисълта.

Природата и животинският свят, самият човек са сътворени от Божествената мисъл в нейното велико вдъхновение.

Изкуствените предмети, машините, механизмите, които можем днес да видим, са сътворени от мисълта на човека. Може и да си помислиш, че ги създават ръцете на човека. Да, днес действително е необходимо да се използват ръцете, но все пак всеки детайл в началото се създава от мисълта.

Смята се, че днес мисълта на човека е посъвършена, отколкото е била в миналото. Но това далеч не е така.

При всеки човек от Ведическата цивилизация тя превъзхождала милиони пъти мисълта на съвременния човек по скорост и пълнота на информацията. За доказателство може да служи и това, че ние взимаме знанията за растенията, за лечението и за храната от миналото. А механизъмът на природата е много посъвършен и посложен от изкуствените неща.

Човекът призовал на служба множество животни, определил предназначението на растенията, но когато разбрал силата на колективната мисъл, той осъзнал, че с нейна помощ може да управлява времето и климата, че може да накара и водата като изворче да бликва от недрата. Но, ако действително му не са достатъчно внимателни, той може с мисълта си птица в полет да убие; да повлияе дори и на живота на далечните звезди - да създава там градини или да унищожава звездите. Това не е измислица, а живата реалност. И на човечеството всичко това действително било дадено.

Днес всеки знае, че като тръгна по технократичния път, човекът се стреми да създаде ракета, с която да полети към звездите.

Да, стигнаха до Луната и се върнаха, като похарчиха много средства, сили и всичко беше във вреда на Земята. Но и не промениха нищо на Луната. Всеки подобен опит е обречен, безперспективен и опасен за всички хора на Земята и за дру-

ПЛАНЪТ, ПО КОЙТО СЕ УПРАВЛЯВА ЧОВЕЧЕСТВОТО ПОВЕЧЕ ОТ 6000 ГОДИНИ...

ИСТОРИЯТА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО, РАЗКАЗНА ОТ Анастасия ОБРАЗНОСТТА. ИЗПИТАНИЕТО

гителни планети. Има друг начин и той е много посъвършен. Единствено и само с мисълта можеш да отгледаш цвете на Луната, да създадеш там подходящата атмосфера за човека, да посадиш градина и заедно със своята любима да се окажете и с телата си в нея. Но преди това мисълта трябва да превърне цялата Земя в цъфтяща райска градина. И това трябва да се осъществи чрез колективната мисъл.

Колективната мисъл е силна. В цялата Вселена няма енергия, която може да попречи на нейните дела. Материята и съвременната техника са нейно отражение. Тя е изобретила всичките съвременни оръжия и механизми.

Но си спомни как ти говорех, че в онези времена Ведически мисълта на всеки човек е била с неизмеримо по-голяма сила и енергия. Много-тонни мегалити били премествани само от общата мисъл на девет души. За да може лесно да се използва колективната мисъл и тя да е полезна за всички, при това без да се губи време да се събират на едно място, хората измисляли образи на различни богове. С тяхна помощ започнали да управляват природата.

Богът на Слънцето се появил със свой образ - в образа на Огъня, на Дъжда, на Любовта и Плодородието. И всичко, което било необходимо за живота, хората го създавали чрез образи, в които била концентрирана човешката мисъл. Тя вършела много полезни неща. Например бил необходим дъжд за поливане и един човек насочвал мисълта си към образа на бога на Дъжда. Ако

действително бил необходим дъжд, много хора насочвали енергията си към този образ. Когато той набирал достатъчно енергия, облаци се събирали, дъждът завалвал и посевите се поливали.

Божествената природа е дала на човечеството безгранични възможности. Когато то успее да преодолее съблазнителната безгранична власт и задържи в себе си вселенските енергии в равновесие, тогава и в другите галактики ще се появят градини, които ще са плод на човешка мисъл. Тогава човекът ще може и други светове да осъществи.

Периодът, наречен „Образност“, процъфтявал. Човекът творил и усещал себе като Бог. А всъщност какво друго би могъл да бъде синът на Бога?

В Образния период богоподобният човек започнал да създава образите. Този период продължил девет хиляди години. Бог не се намесвал в хорските дела. Различните вселенски енергии се възбуждали и съблазнявали със себе си човека.

В човека има частички от всичките вселенски енергии. Те са много и са противоположни, но в човека трябва да са уравновесени и да са съединени в хармонично цяло.

Ако се случи дори една да преобладава, останалите веднага намаляват, и хармонията се нарушава и тогава... Тогава и Земята се преобразява и става дисхармонична.

Образът може да води хората към прекрасното, но може да ги поведе и към унищожение, когато единството се наруши отвътре.

Но все пак, какво е образът? Образът е енергийна същност, създадена от човешката мисъл. Тя може да се създаде от един човек или няколко души.

Ярък пример за колективно изграждане на образ е играта на артиста. Един човек описва образа на хартия, друг изобразява на сцената описания образ. Какво става с актьора, който изобразява измисления образ? За известно време той замества собствените си чувства, стремежи, желаниа с онези, които са присъщи на измисления образ. При това артистът може да промени походката си, израза на лицето си, типичните за него дрехи. Така измисленият образ за известно време намира път.

Само човекът е надарен със способността да сътворява образи. Сътвореният от човека образ, може да живее в пространството дотогава, докато човекът си го представя чрез своята мисъл. Може да е един човек или да са няколко души едновременно. Колкото повече хора подхранват образа чрез своите чувства, толкова по-силен става той.

Образът, сътворен чрез колективната човешка мисъл, може да притежава колосална разрушителна или съзидателна сила. Той има обратна връзка с хората и може да формира характера, маниера на поведение на малки и на големи групи от хора.

Използвайки откритите си огромни възможности, хората с увлечение създавали живота на планетата.

Но се случило така, че още в началото на Образния период шест души не успели да задържат в баланс онези

вселенски енергии, които Бог дал на човека при сътворяването му.

Може би е трябвало те да се появят, за да може човечеството да изпита всичко.

В началото само в един от тях взела надмощие енергията на егоизма, а после в другия, в третия..., в шестия. В началото те не се събирали заедно. Всеки живеел сам за себе си. Но подобното привлича подобно. Тогава те обединили мисълта си, насочили я към това, да станат владетели на всички хора на Земята. Те били шестима, пред хората нарекли себе си жреци. От век във век, прераждайки се, те живеят и до днес.

Днес само тези шест човека управляват всичките народи на Земята - шестимата жреци. Династията им съществува вече десет хиляди години. От поколение на поколение те предават окултните си знания на наследниците си. Науката за образността частично също им е известна. Те старателно крият от останалите хора ведическия си знания.

Сред шестимата един е главен. Той нарича себе си върховен жрец и днес се смята за главен управляващ на човешкото съдружие.

Върховният жрец започна да подозира коя съм всъщност аз само по няколко произнесени от мен фрази, цитирани в книгите и по реакциите, които те предизвикаха у много хора. И той за всеки случай, се опита да ме унищожи със съвсем значителни сили. Но не сполучи. Учуди се, реши да пробва по-голямата си сила, все още не вярвайки напълно коя съм аз.

Сега, когато произнесох думата „ведруса“, аз се разкрих напълно. Върховният жрец, който живее днес на Земята, дори само от тази дума се страхува. Представи си как се тресе сега, като знае кой стои зад нея. Ще насочи всичките си войници - биороботи и силите на всички черни окултни науки за моето унищожение. И той самият всяка минута ще създава планове за моето унищожение. Нека да строи, така няма да има време да се занимава с друго.

Владимире, ти говориш за злоните нападки в пресата. Сега ще видиш как те ще се усилят, и как ще станат по-изтънчени. Ще видиш провокации и клевети; ще видиш целия арсенал от похвати, които силите на мрака са използвали хилядолетия наред, за да унищожат културата на нашия

народ. Но това, което в началото ще видиш, е само върхът на айсберга. Не всички хора усещат окултните нападки, но ти ще ги разбереш, ще ги почувстваш, ще ги видиш. Моля те, не се страхувай. Страшното е безсилно пред безстрашното. Забрави видяното веднага. Колкото и да е всесилно чудовището, когато е забравено, то престава да съществува.

Фактът е необикновен и аз виждам съмнения в теб. Не бързай да се предаваш на съмненията си. Спокойно помисли, без бързане.

Нали дори най-малката група от хора, събрала се, за да реши нещичко да построи, винаги има лидер. Нека да го наречем ръководител.

Малкото предприятие има един официален ръководител. Голямото предприятие има няколко управители и един главен над тях. Много са управляващите на различни територии, наричани по най-различен начин: край, област, щат, съдружение, република, това е без значение. Във всяка държава има управляващ, а той съответно има много помощници. Ръководител на държавата и толкова, така ли? Така смятат много хора. Излиза, че никой не управлява цялото човешко общество, което живее на Земята. Какво, да не би да няма желаещи да се качат на земята трон?

Желаещи винаги е имало и има. На теб са ти известни от близката история много имена на пълководци, които са се опитвали да завладеят целия свят със сила. Но никой никога не е успявал да завземе властта в целия свят. Когато те се приближавали към абсолютна власт, задължително нещо се случвало и армията и претендентът за световно господство били унищожавани.

А държавата, която е посегнала към властта над целия свят, която дотогава се смятала за най-силна и процъфтяваща, изведнъж се превърнала в посредствена.

През последните десет хиляди години винаги е ставало така. Но защо? Така е, защото на света отдавна вече има таен управник. Той си играе с държавите, с техните ръководители и с отделни хора.

Той нарича себе си върховен жрец на цялата Земя и неговите пет помощници също наричат себе си жреци.

Обърни внимание на още един факт, Владимире, помисли сам. Хилядолетия наред в различни краища на Земята не са спиралите войните между хората. Във всяка страна има грабежи, нападения, болести, всеки ден се засилват различните катаклизми, но върху един въпрос е сложно строго вето - действително ли човешката цивилизация върви по пътя на прогреса или човешкото общество деградира с всеки изминал ден.

Владимир МЕНГРЕ
„Родовата книга“

КОСМОС ОТ МЪКА И ПЕСЕН

Никола ГИГОВ

Какви са млади, каматни

Търсеха Дельо под всяка шумка. А той се запиля пак по Гърция, преброди българските села там и създаде нови ядра... Сетне отиде чак в Македония, в Призрен отиде и пазари 100 юначни арнаути - плати им да дойдат и заедно с Дельовата чета да бранят Родоп.

Преди да събере цялата чета си уши войводски дрехи - джепкен чохал (от лъскаво сукно) - връхна дреха като хусарските куртки, която се носи като наметка. Господарска дреха - бързо да я отмята, бързо да стреля и да дава команди. Сдоби се с изписана сабя, с нови пищови. Наниза патрондаш. Изпробва си тънката пушка.

И тогава събра цялата чета от 300 юнака. Военният му лагер бе на връх Костадин. Това е крайно, незнано и диво място - на югозапад от Беловидово (Златоград). Долу под връх Костадин са топлите бани - изворите сами си извират: горещи от 35 до 62 градуса. Там четата ще се къпе и пере. Горещи върха има мелници-караджейки - от там ще излиза брашното. По върха има и колиби за подслон, стада овце и агнета и храна. А най-отгоре на върха има голяма равнина - от цели 10 декара: за хайдушки сборища, стрелби и надпявания. Това е хайдушкият Дельов край.

Заварди всички пътеки. Горещи разпъна и чадъри. Разпалиха огньовете, завъртяха чевермета. Избра си десетници и стотници. Подреди всичко.

И тогава Дельо засвири с кавал. Засвири така, че звездите се заслушаха и заиграха. Поведе звездоброя с кавалова тъга. После каза да засвири гайдата. И щом гайдата заруча, Дельо излезе напред на равнинката, стана поводник, но вместо с кърпа, завъртя сабята с десница и поведе Хайдушкото хоро. Наловиха се всички, заиграха и запяха:

Да знаеш, майчо, да знаеш - какви са млади, каматни. Лица хми бели-белички, ноги хми с ворве стъогнатки,

през рамо корстум патроне, през корстан - ками, ливоре. Под всяка бука и четник, от всяко село и юнак.

Дельовата къса горна дреха - минтан - се развя. До него Стоян хайдутин - първият му помощник - запя:

Стана се Дельо премени с кадифен минтан разресан, запаса кама писана, завъртя сабя огнена...

Какво чудно място е връх Костадин. Като отрязан конус е - на 1050 метра височина, с десет декара равнина отгоре. По склоновете се спускат дъбащи и букащи. А в западния край бликат големи извори - водата пада от висока скала в шеметен бяг и се спуска към мелниците-караджейки. Долу блещат езерца, стари римски бани и топли извори. И зиме, и лете реката е топла. Дельо избра най-хубавото място за хайдушко сборище.

И всички запяха трета песен:

Я дай ми, мале, я дай ми дяждова пушка бойлия, тејкова сабя френгия, чичови кобур пищови, вуйчови дрехи юначни - да ги разгърна, прегърна.

- Ехе-хе-хеййй! - извика Поводникът без никакъв страх, че ще го чуят и гръмна с пищова. Гората проеца. Изгърмяха още няколко пищова и пушки. Вятърът отвърна с нароено ехо. Падащата вода забуча по-силно. Небето се нарои с милиони трепкащи и светкаливки звезди.

Тогава вътре в многократното хоро излезе Стоян - първият помощник - и запя като солист:

Па си уда сред горичка, па си седна под еличка, под еличка, под боричка, закача си тъонка пушка, на еличка, на боричка и засвира с меден кавал.

Дельо даде знак на Стоян да дойде и да стане поводник вместо него, а той отиде до чадъра си и донесе знамето. Разгърна го, развя го. Никой не знаеше кой го е везал и шил. Неколцина гръмнаха с пищови. Други запяха:

Байряко зелен и червен кой ще те носи най-напреж, кой ще те вдигне висоце, кой ще го тебе да пагне, кой ще се върне със тебе?

В тази хайдушка нощ юначни-

те късаха от себе си всичко лично, всичко свое, за да се обрекнат на свободата.

След хайдушкото хоро Дельо строи цялата чета от 300 юнака. Макар и да я няма България - това е българска войска. По десетки, по стотици, със знаменосца и войводата. Дельо изрече дълго никналите думи:

- Братия! Братия мои по свобода! Не може да се живее един живот под робство. И Спартак се е бил по тия гори, и Момчил юнак се е бил в тия гори и ние сме излезли бой да се бием.

- Излезл е Дельо войвода! - извика някой и това ще стане начален стих на бъдната велика песен.

- Като родопски орли ние ще се въртим по висините и ще връхлитаме връз насилника долу. Ще браним българите-християни, българите-мохамедани и бедните турци. Но за агите, бейовете, феодалите, мъчителите и насилниците ще станем страшни страшилища.

Тази вечер ние ще се закълнем. Болния ще носим, Ранения ще превържем, Убития ще тачим. Помагачите ще награждаваме, доносниците ще убиваме, Раята ще закриляме. Аз, Дельо войвода, се заклеввам първи да браня Родоп и целувам хайдушкия байряк!

Всички извикаха ура и захвърляха калпаки нагоре. Гръмна пушка. Всеки мина по реда си и целуна знамето. И в този

миг България отново се роди.

Битката на връх „Св. Неделя“

Дельо завладя върховете около Беловидово откъм трите му страни: ще напада от юг откъм Светока, от югозапад от връх Костадин и от север от връх Света Неделя. От изток няма да напада - оттам иде поробителят и нека сам влиза в капана. Дельо не нападна Беловидово. Той замрежи всички пътеки със свои вестоносци и бързоходци. Беше казал: Турците не знаят нашия каурски език. Ако викате или говорите - ще се усъмнят какво думате. Но ако запеее в гората или по ливади и ниви - те ще се заслушат и няма да се усъмнят в песните. В песните ще си вшиваме и нашите знаци. За каквото запеее - това предстои.

Съобщиха на Дельо, че откъм Ели-ас (Старцево), родното гнездо на Дельо, людето изпяли нова песен:

Де да е Дельо да гојде от турце да ни избави, от турце и от кърджалие.

Подказаха му откъде иде заплахата... Трите му сестри стъкмили друга песен за него, а Надежда - най-добрата му сестра-песнопойка, пеела със сълзи на очи:

Не влизай, бате, във село.

В село е паша кундисал, цяла е гора заптисал, с черни проклети арапи,

с лютти свирепи манафи. Колят и бесят българи. За тебе много разпитват. Как ще се, бате, запазим?

Сестрино писмо с песен. От него Дельо научи какъв башибозук се е довялкъл, но не вярваше, че може да стигне и до арапи.

Искаха да затрият селото му - село-майка, дето роди и Неделино и Беловидово, и много други селца. Сега проклетниците са дошли да му затрият корена и да опожарят отново „Св. Неделя“.

Страшна е яростта на Дельо. Толкова страшна, че заповедите му се прераждат в нови песни:

Дельо се спира, издава заповед строга предава: всички вървете след мене в манастир „Света Неделя“. От там ще сметка да диря как се изколват и бесят български старци невинни и моми вземат робини.

Надежда - сестра му песнопойката - може би е била първата му ятчка. Тя го е повикала по заръка на лелите й, а те - лелите - му изпяли друга песен:

Дельо ле, братов сине ле, що ни душата претегли от пусти турци за тебе.

Като орел, зареян по висините, Дельо дълго проследява пусиите, въртя се, оглежда се, дордето реши да се спусне.

И като орел, избрал жертвата, той връхлетя с цялата си Дельова дружина - право връз башибозука и аскера. Страшен беше този бой. Триста гърмежа и триста светкавици се спуснаха като огнена градушка и пометоха и аскер, и башибозук. От Белите камъни, от връх Света Неделя, от близките склонове обградиха цялото село, оставиха малък отвор като за предой на насилниците и свиха обръча.

Гората трещеше, калъчовите блещеха, баирите пищеха, аскерт се роина, башибозукът се попиля, глави по дъбовете виснаха - армаган за султана. А после пороят се оттегли и настана тишина.

И облаци и легенди се понесоха над планината.

ПЪРВАТА ОБЩОБЪЛГАРСКА НАУЧНО-ПРАКТИЧЕСКА КОНФЕРЕНЦИЯ “ПЪРВОБЪЛГАРИТЕ И ДРЕВНИТЕ БЪЛГАРИ В ОСНОВИТЕ НА СВЕТОВНАТА ИСТОРИЯ, МАТЕРИАЛНА И ДУХОВНА КУЛТУРА И ЦИВИЛИЗАЦИЯ”

От стр. 6

Елинската култура и цивилизация възникват в по-късен етап на базата на културата и цивилизацията на пелгарите (гръцкото название на древните българи) и траките (техните наследници);

Във връзка с казаното дотук е крайно време да се покаже на света и се признае от широката българска общественост, че траките - автохонното население на Елада (земя на седемте) и създателите на елинската култура, заедно с кимерийците, са старите предци на българите и че древния наш произход е от трако-кимерийски единен общ родов корен. Ние,

българите, сме исконните наследници и продължители на богатата трако-кимерийска (трако-мизийска) материална и духовна култура.

Въпросът за взаимодействието на хилядолетната история, култура и цивилизация на предците на днешните българи с по-късно възникналата (едва в Античността) култура, общност и държавност на елините, византийците и гърците, днес се явява възлов момент. Той се нуждае от категоричната позиция въз основата на недвусмислената историческа истина. Тази истина е неоторима и е нужно без забавяне да бъде отразена в учебниците и други исторически материали.

Територията ни винаги е била важна врата между Изтока и Запада. Имаме славно, но забравено и непопуляризирано минало, което е крайно време да стане достояние на всички българи. Когато знаем кои сме и какви са нашите уникални постижения, можем и по-лесно да вървим напред. Публикуваните в сборник част от изказванията на участниците в Първата сесия на Научно-практическата конференция ни дават основание да очакваме с интерес и заседанията на следващата, Втора сесия на конференцията, която ще се проведе през март 2005 г.

Екатерина ПЕЙЧЕВА, Варна

ИЗГРЕВ

От извора ти пих, Родоп, тъй зажадняла бях за твоята роса, за нежния, далечен звън на чана по теменужените ти поляни, недокоснати с коса.

Родоп, майко на Орфея, в зеления ти скут се ражда песента, трептяща като месечината в безкрая, докосната от слънцето с уста.

Във тази нощ душата ми възкръсна, усетила отново тръпката на вечността. Стопи се тежката омая и спомних си зова на Любовта.

Отново бях детето на Безкрая, струяха живите лъчи през мен. И в твоето предутринно сияние, Родоп, посрещах изгрева на новия си ден.

7.06.1992 г.

МОЛИТВА

Прости, Любов, обикнах толкова България, че грижата за българския род, разпръснат в двете полушария, плени душата ми, ума ми и сърцето. Забравих аз, че ти си Царството в Небето, че ти, Любов, си Бог, и Алфа, и Омега, от тебе тръгва всичко и в тебе пак се връща. Че ти си истинската ни Родина, не бащината къща.

И ето, пак при Теб дойдох, сърцето си - свещица, от огъня Ти да запала. И с тая вошеница да вляза в твоя Храм. Че Българският Ангел жадува Теб, Любов, и Твоето благословение, че доста сме живяли с омраза и търпение, и в тази нощ дълбока от Теб, Любов, очакваме спасение.

27.02.2001 г.

ПРЕДИ ЧЕТИРИНАДЕСЕТ ХИЛЯДИ ГОДИНИ

(Продължение
от миналия брой)

Александър
ГОРБОВСКИ

Раса от гиганти

Глинени таблички от древния Вавилон твърдят, че жреците на Вавилон са получили своите знания, особено в областта на астрономията и изграждането на Вселената, от някакви гигантски хора, спасили се от катастрофата.

Това не е единственото споменаване за гиганти като раса, съществувала преди катастрофата и притежаваща обширни познания.

Много богове, донесли знания на хората, се изобразяват в предаванията като гиганти. Такъв е бог **Сет** и неговите синове (Египет), **Шед Ад-Бен-Ад** (арабски източници), гръцкия титан **Прометей**, дарил огъня на хората и други.

Изображения на гиганти и предания за тях ние намираме и в древна Камбоджа, и в Скандинавия, и у индианците на двете Америки. Сведения за тях съдържат и корана, и талмуда, и Библията.

“В това време на земята имало исполини – четем в Библията, – особено от това време, когато синовете божи започнали да отиват при човешките дъщери и те започнали да раждат от тях...”

Но всички предания за гиганти си приличат по едно: за тях се говори като за същества, живели преди катастрофата и загинали в нейното време.

Коранът съобщава, че когато Ной започнал да строи своя ковчег, гигантите, които били “високи колкото най-високите палми”, се смеели над него: “Потопът няма да ни навреди. Ние сме твърде високи. Нашите стъпала са толкова големи, че ние можем да преграждаме с тях реки...”. Но потопът ги унищожил.

Вавилонските свещени текстове също така говорят, че гигантите са загинали по време на потоп. Всички, освен един: “Ной спасил Ога, гиганта, като му разре-

шил да се разположи зад решетъчната врата на ковчега. През тази решетка Ной всеки ден му подавал храна”.

Това, че в най-отдалечената епоха са живели гигантски хора, отдавна вече не е предположение, не е хипотеза. Този факт вече се счита за установен от науката.

През 1944 година немският антрополог **Вейденрейх** случайно купил от търговец на антики в една от антикварните сергии на Хонгконг няколко зъба с безспорно човешка форма. Всеки от тях бил шест пъти по-голям от зъбите на съвременния човек.

Скоро били открити челюст на гигант и други части от скелета. В днешно време са известни два вида гигантски човек – **гигантопитек** и **мегантроп**. Части от неговия скелет били намерени в Южен Китай, на Ява и в Източна Африка.

По изчисления на съветския учен В. П. Якимов примерното тегло на гигантопитека е било половин тон!

Засега не е установено точното време на съществуването на гигантопитека. Но се смята, че той е живял едновременно с предците на съвременния човек.

Има много съобщения за действителни или мнимни находки на скелети на гигантски хора.

Херодот споменава за някакъв ковач от Тегей, който веднъж копал кладенец и се натъкнал на скелет на голям човек. Любопитният ковач го измерил и скелетът се оказал с дължина 2,3 метра.

За такива находки споменават и много ранни християнски автори. Така Августин, наречен Блажен, твърди, че в Африка му показали огромен човешки зъб, от който по негово мнение би могло да се направят сто обикновени.

Друг автор, Арнобий, разказва за находките на огромни човешки кости.

През 1577 година в една от пещерите на Швейцария е бил открит скелет от 4,5 метра. Находката откарали в университета на град Люцерн. Известният по онова време доктор от град Базел, Феликс Платер, възстановил липсващите части и скелетът бил изложен в градския музей.

Подобни находки в различно време са ставали и по-късно.

През 1790 година, по време на взривни работи в района на Гибралтар, са били намерени останки на човек от 2,5

метра.

По време на пролетната оран, през април 1818 година, селяни от едно бразилско село намерили в земята странен скелет с дължина от 45 длани.

Не е известно що за скелет е бил това. Селяните го сметнали за останки на гигантски човек и като отслужили упокойна служба за гиганта, отново го предали на земята.

Скелети на хора с почти триметров ръст са били намерени също така в пещерите на Еквадор (1928) и Мексико (1938).

Докато тези факти не са били доказани науч-

но, скептиците или напълно отричали находките на кости на гиганти, или казвали, че това са скелети на хора, страдащи от болестно развитие на ръста. Такива случаи са добре известни в медицината.

Великаните отдавна са привличали вниманието на любопитните, без тях не е могло да мине обикновено нито един панаир, нито едно цирково представление. За пристигането на великани са се разлепвали обяви, пишело се и във вестниците.

“Предупреждаваме джентълмените, лейди и други – четем в един стар английски вестник, – че в този град е пристигнала една млада великанка с изумителен ръст, от графство Серей. Макар да няма още и двадесет години, тя все пак превъзхожда по ръст всички великани, които някога са били демонстрирани публично. Тя има добре оформено тяло, имала е честта да се покаже пред много знатни лица, предизвиквайки всеобщо удивление. Заплащането за джентълмените и лейди ще бъде предоставено на тяхната лична преценка, когато те я видят”.

Но подобни “великани” и “великанки” нямат никакво отношение към расата на гигантите. Болестта на вътрешните органи, която обикновено предизвиква ненормално развитие на ръста, не се предава по наследство.

Това, че тези аномалии и остатъците от ги-

гантските хора са съвсем различни явления, личи от съобщенията за масови погребения на гиганти.

Напълно е възможно последните представители на тази измряла цивилизация да са съществували в най-близък до нас исторически период.

Глинени таблички, намерени във Вавилон разказват за един от гигантите, който като че ли се спасил от потоп в ковчега на Ной.

Споменаване за отделни групи гиганти или “исполини” оцелели след катастрофата, ние намираме и в библейските източници.

Когато Моисей довел своя народ в Ханаанската земя, той изпратил напред двадесет човека съгледвачи, за да разбере, кой живее на тази земя и дали тя е пригодна за заселване.

Когато се върнали, съгледвачите разказали: “Ние видяхме там и исполини, синове Енохови, от исполинския род; и ние седяхме пред тях като скакалци, такива бяхме в техните очи”.

Йосиф Флавий твърди, че потомци на оцелелите гиганти са съществували още по времето на Джошуа (около 1300 година преди н.е.). “Техните тела били огромни, а лицата толкова се различавали от обикновените човешки лица, че било удивително да ги гледаш и страшно да ги слушаш как говорят”.

След завоюването на държавата на инките от испанците, някои представители на местната аристокрация и жречеството започнали да записват запазилите се устно сведения от историята на своя народ (писмеността, съществувала някога у инките, била забранена по съвета на оракула, под страх от смъртно наказание).

От такива ръкописи, написани на испански език, ние разбираме, че по време на управлението на XII инка, когато наричали **Аятарко Курсо**, от посоката на морето, на големи тръстикови салове, в страната неизвестно откъде дошли гигантски хора.

Дон Гиеза де Леон, испански наместник в Перу през 1545 година записал тази история с думите на индианците:

“Тези гиганти, дошли от морето, имали толкова огромен ръст, че даже най-високият човек, като стоял редом до тях, достигал само до колената им. Странно било да се видят техните коси, падащи от главите върху раменете им. Но те били без бради.”

Всеки от тях изяждал повече отколкото петдесет обикновени хора. Някои носели животински кожи, други били голи. С тях нямало нито една жена. Придвижвайки се от крайбрежието, те опустошавали страната...”

На Дон Гиеза де Леон показали даже кладенец изграден, според преданието, от тези гиганти.

Първите испански завоеватели, пристигнали заедно с Кортес на територията на днешно Мексико, били толкова поразени от намирането на костите на гигантски човек в един от храмовете на маите, че със специален пратеник ги изпратили през океана на римския папа.

За римския папа това откритие било особено интересно: в тогавашната, както църковна, така и светска наука, било широко разпространено мнението, че първият човек Адам имал гигантски ръст.

Даже по-късно, през XVIII век, още продължавали да смятат, че Адам имал ръст 40 метра, а Ева, както се полагало на жена, била малко по-ниска – 30 метра. Това мнение споделял даже известният учен Карл Линей.

Спътниците на Кортес разказват и за друг странен факт: “Хората, изпратени от Кортес в планините на юг, открили там област, където живеят гиганти. Като доказателство за това откритие, те донесли със себе си няколко ребра, измъкнати от телата на убитите гиганти”.

На това съобщение може да се вярва, може и да не се вярва. Не е било намерено потвърждение за него.

Ако се предположи, че някъде на земята все още са оцелели последните представители на измрялата раса на гигантите, то не би било чудно, че те биха стояли по-далеч от хората.

От време на време в пресата се появяват съобщения от северозападните райони на Канада затова, че ту един, ту друг ловец е попадал на някакви гигантски хора, които веднага

бързали да се скрият.

Индианците от Британска Колумбия също така разказват, че в гъстите гори, в трудно достъпни, неизследвани райони, живеят племена от космати гиганти.

На езика на индианците има даже дума, с която те обозначават тези гигантски хора. Техният ръст е 2,5 метра, те водят примитивен начин на живот, много са страхливи и при приближаването на човек се стараят да се скрият.

Възможно е съобщенията да се потвърдят в бъдеще, а може би, няма. Но това, че в дадената минута ние не разполагаме нито с един “жив експонат” на такъв гигант не може все още да служи за отричането на неговото съществуване.

Окончателно на този въпрос може да се отговори само тогава, когато бъдат достатъчно изучени всички райони на земното кълбо.

Това се отнася особено за планините, джунглите и платата на Южна Америка, където има още много бели петна и много неочаквани открития очакват пътешественика и изследователя.

(Слегва)

РОДОВО ИМЕННИЕ

Сайт на Българска Родна Партия
www.bg-rodna.org

БЪЛГАРСКА РОДНА ПАРТИЯ

Проектант на главата и герба
Христо Танев

Главен редактор
Атанас Панчев
Зам.-главни редактори
Мария Стаева
Кръстанка Панчева

Редакционен колектив:
Рени Радева
Константин Стамболиев
Сергей Инджов
Красимир Нотев
Стефан Йорданов
Росен Минков

Адрес на редакцията:
1172 София
кв. “Дианабад”
ул. “Никола Габровски” №1
Хотел “Диана 1”
ет. 6, ап. 62
тел.: 02/962-16-85
962-16-86
факс: 962-16-87
e-mail: rodimenie@yahoo.com
www.rodovo-imenie.org

Издава Издателска Къща
“Новата Цивилизация” ЕООД
- София
НВБ банка “Биохим” - АД,
централно управление -
София
С/ка 1031647309
Код 66096608

Отдел разпространение:
0888/693359

Предпечатна подготовка и
печат: “Сладко и солено 21”
ISSN-1312-7063

ЗЕЛЕНИ УЧИЛИЩА

За родителите и техните деца в околността на село **Опицвет**, сред екологично чиста природа:

✓ От 20 до 30 юни 2006 г. на черешова градина на палатки

Организатор:
Божидар Даскалов
Сл. тел. 967 11 05
GSM 089 978 40 05 •
дом. тел. 931 43 71